

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A III-A CIVILĂ
DOSAR NR. 14306/3/2021**

SENTINȚA CIVILĂ NR. 1889
Ședința publică din data de 14.12.2021
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE – CONSTANTIN CLAUDIU ULARIU
GREFIER – ALEXANDRA ENEA

Pe rol fiind soluționarea cauzei privind pe reclamanta **SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA S.A.** în contradictoriu cu pârâta **BOGDAN CAMELIA**, având ca obiect – acțiune în răspundere delictuală.

Dezbaterile și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 23.11.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată ce face parte integrantă din prezenta sentință, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 07.12.2021, ulterior la data de 14.12.2021, când a hotărât următoarele:

T R I B U N A L U L

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a III –a Civilă sub nr. 14306/3/2021**, reclamanta **SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA S.A.** a chemat în judecată pe pârâta **CAMELIA BOGDAN**, în temeiul dispozițiilor art. 194 și urm. din Codul de procedură civilă, prin care a solicitat:

Să se constate caracterul ilicit al luărilor de poziții și declarațiilor realizate de pârâtă la adresa Societății, în perioada octombrie 2019-prezerit, cu privire la „spălări de bani”, „simulări de procese”, ca urmare a depășirii limitelor libertății de exprimare;

Obligarea pârâtei la plata sumei de 300.000 lei, cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul de imagine suferit de Societate ca urmare a afirmațiilor mincinoase făcute la adresa acesteia și a încălcării de către Pârâtă a dreptului Societății la imagine, prin afirmațiile, indicate la lit. a de mai sus;

Obligarea pârâtei să se abțină de la realizarea de poziții publice în legătură cu Societatea prin transmiterea informațiilor ce fac obiectul analizei capătului de cerere de la lit. a:

Obligarea pârâtei să retracteze în mod public cele afirmate la adresa Societății, indicate la lit. a de mai sus, prin publicarea unui articol, pe cheltuiala proprie, pe prima pagina a patru cotidiene de circulație națională.

De asemenea, a solicitat obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu (taxă judiciară de timbru, onorariu avocat etc).

În motivarea acțiunii s-a arătat că, în luna decembrie 2019, Pârâta a început să disemineze în mediul public afirmații defăimătoare la adresa Societății, afirmând că aceasta a săvârșit infracțiuni de spălare de bani și urmează să intre în faliment în urma unui proces simulat, pentru o creanță inexistentă, proces care a fost încetat doar ca urmare a demersurilor realizate de Pârâtă.

După cum rezultă din cuprinsul transcripturilor atașate prezentei cereri, dar și din cuprinsul cererii de intervenție formulate în cadrul dosarului nr. 34387/3/2019, Pârâta a făcut următoarele afirmații la adresa Societății:

- 03 Decembrie 2019 - Interviu NEWSWEEK ROMÂNIA - emis. Periscop

"Ramona Uxsu: Ce știți acum despre situația de la GRIVCO? Este într-o procedură specială. Camelia Bogdan: GRTVCO va intra, s-au folosit după ce autoritățile din Cipru au notificat unitatea de spălare a banilor privind transferurile suspecte, domnul Dan Voiculescu și-a mutat banii în altă

țară, se pare că în Anglia și folosește un SPV (special corporate vehicle), acestea sunt societăți de recuperare a creanțelor. Societatea prin care domnul Dan Voiculescu dorește să-și recupereze produsul infracțiunii, adică să legitimizeze fondurile transferate din Cipru, deși nu are o activitate reală, a deschis procedura falimentului împotriva a două societăți controlate de către domnul Dan Voiculescu, GRIVCO și WISE. cerând acestora în temeiul unei creanțe cu siguranță fictivă intrarea celor două societăți în faliment"

• 17 martie 2020- SĂPTĂMÂNA FINANCIARA.

"Cum fenteaza Dan Voiculescu Oficiul de Spălare a Banilor si BNR cu interesul de a-si proteja terenurile si de a le muta fraudulos de pe o firma pe alta pentru a nu fi confiscate. Wise Investemnts - noua Crescent /Grivco - Un nou manual de spălare a banilor scris in libertate de condamnatul Dan Voiculescu - manual descris de judecatoarea Camelia Bogdan in acțiunea ei in justiție

Tribunalul București DOSAR NR. 34387/3/2019, C9 SECȚIA A VII-A CIVILA Termen: 5 03 2020

Camelia Bogdan, judecător în cadrul Curții de Apel București, în conformitate cu prevederile art. 158 și art. 162 C. pr. civ prin prezenta formulez CERERE DE INTERVENȚIE ACCESORIE în susținerea intimatului "DEBITOARE" GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU SI COMPANIA GRIVCO SA.... , Onoratul complet are obligația prev. de art 267 C pen de a sesiza organul de urmărire penală, deoarece exista suspiciunea rezonabilă de spălare a banilor prin tipologia GLOBAL LAUNDROMAT, aferenta mutării banilor CRESCENT COMMERCIAL MARITIME LTD DE LA BANCA DIN CIPRU, DE UNDE AVEA ACCES DOMNUL DAN VOICULESCU PRIN CONTRACTUL ÎNCHEIAT IN 2008 IN MOD DISCRETIONAR, IN ANGLIA, LA SUBSIDIAR DEUTSCHE BANK, banca implicata in trecut pentru operațiuni de spălare a banilor, utilizând societari cochilii si sustrăgându-se de la controlul ONPCSB si BNR prin obținerea așa-zisului acord al CONSILIULUI CONCURENTEI, în vederea raportării pierderilor generate prin shadow-banking ca fiind așa zise pierderi generate de preturi de transfer între companiile din același grup"

• 28 Aprilie 2020 - Interviu ordine Camelia Bogdan - EPOCH TIMES

Camelia Bogdan: Eu practic nu am văzut, și nu am ascuns că mi s-a permis accesul la insolvența companiei GRTVCO controlată de către domnul Dan Voiculescu. Am văzut toate probele cum, spre exemplu, ca să luăm această companie și să zicem că creem un dosar școală. Camelia Bogdan: Pentru a înțelege cum se bagă acești bani în economia legală, practic, mergi la bancă, ai bani în offshore-uri, pretinzi, simulezi un contract de împrumut cu banca și zici că banca îți dă o facilitate de credit. în spatele unei facilități de credit trebuie să vezi cu ce garantezi. Camelia Bogdan: în măsura în care banca îți permite ca sub paravanul acestui contract de împrumut tu să ai acces la bunurile tale sifonate în străinătate, iar după aceea, aceste împrumuturi sunt declarate ca și credite neperformante și după o anumită perioadă de timp sunt trecute pe SPV-uri și ajungi să vinzi o creanță de 5 milioane de euro pentru un dolar. Aceste aspecte care trebuie înțelese sub paravanul securitizării au generat criza mondială și se vorbește că suntem în pragul iminent al unei alte crize mondiale.

Camelia Bogdan: Eu nu am văzut, cu excepția singurului caz pe care l-am semnalat în privința suspiciunilor de spălare de bani cu referire la Banca Românească, nu am văzut un dosar în România, sau măcar la nivel de discuție, nu am asistat la aceste spălări de bani. Camelia Bogdan: în străinătate, băncile acestea care favorizează aceste stimulări, aceste spălări de bani sunt anchetate și sunt supuse unor amenzi de mii de miliarde. Este cazul celebrei Deutsche Bank, care facilitează fondurile securității. Or, la noi deși este notificat ANAF-ul în dosarele de insolvența a firmelor controlate de domnul Dan Voiculescu, de la Gârlei 1B, cu privire la aceste transferuri, din societățile pe care le are în Anglia și societăți din Cipru și își transferă banii în vest la Deutsche Bank, sucursala Londra.

Camelia Bogdan: în afară de mine care am scris un articol și am formulat o cerere de intervenție, nici măcar nu se aduce în discuție. Nu se dorește, practic, a se investiga aceste furturi de milioane de euro. Nu mă întrebați de ce că nu sunt manager, nu am controlat niciun Parchet în perioada post-decembriștă ca să vă spun de ce aceste fapte nu au fost investigate cu prioritate"

• 18 august - Săptămâna Financiară

"Cum a picat la vot legea confiscării averilor ilegale. Camelia Bogdan: „Autoritățile încalcă cu bună-știință drepturile cetățenilor" (...)

Cazul Grivco Ea a dat ca exemplu cazul lui Dan Voiculescu, fostul președinte al GRIVCO și condamnat chiar de ea la 10 ani închisoare pentru fapte de corupție, decizie în care a aplicat confiscarea extinsă. „Nu mai puțin adevărat este că procurorii DNA săvârșesc de asemenea un abuz în serviciu, prin neinvestigarea recuperării produsului direct al infracțiunii de către asociațiile și fundațiile infractorului Dan Voiculescu alimentate cu fondurile fostei Securități cu conivența funcționarilor ANAF și ANABI. Anul acesta, uzitând tipologia falsului proces și beneficiind de conivența funcționarilor Consiliului Concurenței, domnul Dan Voiculescu a încercat să își transfere celălalt produs direct al infracțiunii, imobilul din strada Gârlei 1 B, precum și alte bunuri aflate în patrimoniul GRIVCO pe instituții financiar nebankare (IFN), ANAF fiind în cunoștință. Doar ca urmare a cererii de intervenție formulate în cauză, s-a retras în extremis acțiunea", mai precizează Camelia Bogdan"

• 10.02.2021- Interviu Camelia Bogdan Epoch Times România "Camelia Bogdan: (neinteligibil) este că am sesizat GRIVCO. Domnul Dan Voiculescu a încercat să sustragă de la executare produsul infracțiunii din GRIVCO. Am demonstrat cum și în studiul pe care l-am întocmit și l-am prezentat la o conferință din New York. A apărut și articol între timp, deoarece problema spălării banilor prin securitizare, shadow banking se cheamă este poate cea mai gravă cu care se confruntă sistemul bancar din România.

Vedeți dumneavoastră, sunt aceste credite neperformante provenind din săvârșirea de infracțiuni pe care banca este nevoită să le mute pe SPV-uri pentru ca să-și spele reputația, și să mențină riscul macro-prudențial la un nivel în care banca să justifice că are o reputație bună. Vedeți transmiterea acestor credite de sute de milioane de euro pe 5 dolari, ce este în spatele acestor tranzacții? Care sunt suspiciunile de spălare a banilor? Am citit din presă cum domnul Dan Voiculescu, și bineînțeles, mi s-au aprins imediat roțițele, deoarece asta trebuie să facă oricine este specializat, în cazul meu eram autorul unui studiu de specialitate în domeniul spălării banilor prin shadow banking.

Trebuie să își dea seama cum anume să pună în practică operațiunile de fraudare a procedurii falimentului pentru a masca aceste transferuri frauduloase. În cazul nostru, domnul Dan Voiculescu, beneficiar de im credit pentru GRIVCO co-garantat de WISE SRL, o societate care avea sediul la Gârlei 1B ca și societatea GRIVCO.

Se pare că această sintagmă devine de credit. Nu vezi ca nume, ce se ascunde, care este documentația, cât anume a primit domnul Dan Voiculescu, și la un momentdat, ca să se stingă acest credit, se transferă o creanță pe numele, pe adresa, pe un SPV o "Societe anonymef" din Luxemburg.

Cunoaștem care este scandalul la ora actuală cu societățile off-shore din Luxemburg, deoarece s-a expus pe tapet, controlat de o Fundație Stiftung din Olanda, înființată cu o lună înainte de acea creanță nu se vede exact ce anume se transmite. Nu apare caracterul ilicit exiribil, cert al creanței. Vezi un tabelăș cu trei coloane.

Și am cerut autorităților, GRIVCO bineînțeles fiind supus procedurii de executare, eu având interes să intervin, având procese cu Dan Voiculescu până la urmă, și eu am cerut aducerea a 100 milioane de euro, prin procesul pe care i l-am intentat domnului Dan Voiculescu, o sesizare a autorităților în privirea verificării suspiciunii de spălare a banilor".

Afirmațiile realizate de Pârâtă la adresa Societății au fost publicate și preluate în mediul online, fără a fi prezentată informația în mod obiectiv, nefiind prezentată nicio dovadă cu privire la cele afirmate de Pârâtă, ci doar susțineri și fapte cu caracter circumstanțial pe care le folosește în mod tendențios pentru a crea o imagine negativă Societății. Cu atât mai nejustificată este publicarea acestor informații cu cât Pârâta, deși judecător specializat în materie penală, refuză să formuleze plângere penală pentru presupusele infracțiuni pe care le devoalează prin presă.

Afirmațiile mincinoase sunt deosebit de grave și au afectat puternic imaginea și reputația Societății, cu atât mai mult cu cât acestea au fost făcute în cadrul unei adunări publice, dar și prin

intermediul unor mijloace de informare (pagini de internet), ținând cont și de calitatea Pârâtei de judecător specializat în materie penală, ceea ce conferă o anumite greutate informațiilor prezentate. Au fost făcute afirmații fără dovezi, care nu pot de altfel exista câtă vreme nu a avut loc nicio spălare de bani, nicio simulare a procedurii de insolvență, neexistând nicio cercetare penală în curs cu privire la aceste presupuse infracțiuni. Afirmațiile denigratoare ale Pârâtei au drept scop deturnarea imaginii Societății în ochii publicului în vederea atragerii unei oprobriu asupra Societății pentru ca, în mod nelegal și imoral să-și îmbunătățească" propria imagine, având în vedere sancțiunile aplicate acesteia pentru încălcarea prevederilor legale referitoare la obligațiile și îndatoririle magistraților, dar și pentru justificarea unor acțiuni de la care, în virtutea îndatoririlor sale de magistrat, ar fi trebuit să se abțină a le realiza.

A arătat că, imaginea Societății este esențială pentru buna desfășurare a activității sale, iar Pârâta a emis cu privire la Societate, afirmații nesuținute de probe, prin care a încercat să decredibilizeze imaginea Societății în fața partenerilor și colaboratorilor săi.

ÎNDEPLINIREA CONDIȚIILOR PRIVIND ANGAJAREA RĂSPUNDERII CIVILE DELICTUALE A PÂRÂTEI.

FAPTA ILICITĂ a pârâtei este reprezentată de afirmațiile neadevărate, nesuținute de probe și denigratoare, despre presupuse acțiuni ale Societății de spălare de bani și simulări de proceduri de insolvență pe rolul instanțelor din România, presupus încetate doar ca urmare a acțiunilor pârâtei.

Concluzia care se desprinde din afirmațiile Pârâtei este una singură: Pârâta încearcă să discrediteze public, în fața publicului și a colaboratorilor, Societatea, răspândind ideea, fără a prezenta niciun fel de probă, că aceasta a spălat bani și a simulat dosare de instanță având ca obiect insolvență.

Cu depășirea dreptului de exprimare a unei opinii care să aibă la bază informații reale și susținute de probe, Pârâta a accentuat și a dorit să inducă în mintea celor care urmau să ia cunoștință de cele afirmate, o pretinsă latură ilicită și imorala a unor presupuse acțiuni ale Societății (spălare de bani, simulare procese în scop ilicit).

Afirmațiile au avut ca scop deturnarea imaginii acesteia în ochii publicului în vederea atragerii unei oprobriu asupra Societății pentru ca, în mod nelegal și imoral să-și îmbunătățească propria imagine, având în vedere sancțiunile aplicate acesteia pentru încălcarea prevederilor legale referitoare la obligațiile și îndatoririle magistraților, dar și pentru justificarea unor acțiuni de la care, în virtutea îndatoririlor sale de magistrat, ar fi trebuit să se abțină a le realiza.

Concluzia ce rezultă în această privință din ansamblul declarațiilor Pârâtei nu poate fi decât intenția de defăimare și denigrare a Societății prin exprimarea de către aceasta a unei poziții publice, prin prezentarea Societății într-o manieră nereală, prin imputări, acuze grave și aprecieri vădit tendențioase.

Declarațiile publice ale Pârâtei au afectat, în egală măsură, prestigiul profesional, reputația, imaginea în fața publicului, clienților, colaboratorilor etc, prin implicarea Societății într-un context ilicit și imoral, cu care Societatea nu are nicio legătură și prin atribuirea unor fapte inexistente foarte grave (spălare de bani, simulare procese în scop ilicit).

Fapta de a defăima și denigra Societatea, prin afirmațiile făcute de Pârâtă, prin prezentarea acesteia într-o manieră negativă și nereală, prin imputări și acuze grave și aprecieri vădit tendențioase reprezintă, din punct de vedere juridic, o faptă ilicită.

Astfel, urmând concepția instanței supreme despre publicarea în presă a unui articol denigrator ca fiind o faptă ilicită (Decizia Curții Supreme de Justiție a României nr. 62/10.01.2001). considerăm că prin afirmațiile făcute. Pârâta a depășit "limitele firești" ale libertății de exprimare: "libertatea de exprimare nu poate și nu trebuie să fie absolută, deoarece o libertate absolută se transformă în contrariul ei. Dreptul la libera opinie și exprimare, ca orice alt drept, trebuie exercitat în limitele sale firești, neputând prejudicia drepturile și interesele legitime ale celorlalte persoane".

Prin afirmații neadevărate, denigratoare. Pârâta a încălcat toate normele care apără drepturile și interesele legitime ale persoanelor împotriva abuzurilor săvârșite prin depășirea limitelor libertății de exprimare:

- norme constituționale (art. 30 alin. 6, art. 31 alin. 4 și art. 57 din Constituția României);
- norme civile (art. 72, art. 73, art. 253, art. 257, art. 1349, art. 1357 și urm., art. 1381, art. 1385, art. 1386 Cod Civil);

- norme europene (art. 8 alin. 1, art. 10 alin. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului).

Ajungându-se astfel în situația de a oferi un exemplu clar de abuz al dreptului la liberă exprimare, prin depășirea limitelor sale, trasate de normele mai sus-menționate: dreptul Societății la propria imagine, la protecția reputației.

Exercitarea cu bună-credință a libertății de exprimare. CEDO a condiționat acordarea protecției oferite de art. 10 din Convenție de exercitarea libertății de exprimare cu bună-credință. Astfel, potrivit CEDO, pentru aprecierea bune-credințe este necesară analiza atitudinii subiective a persoanei în cauză în raport atât cu adevărul afirmațiilor sale, cât și cu scopul demersului (verificând dacă a urmărit să informeze obiectiv opinia publică sau a avut numai intenția de a afecta în mod gratuit reputația unor persoane).

Obligația de a respecta drepturile și libertățile altor persoane. Această obligație este, la rândul său, reglementată în:

Art. 30 alin. 6 din Constituția României care statuează cu titlu de principiu că „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”

Obligația de a furniza o bază factuală suficientă. În deplină concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanțele naționale au reținut că „Faptul de a pune în atenția publică, în mod direct, persoane determinate, implică obligația pârâților de a furniza o bază factuală suficientă. Afirmațiile referitoare la fapte determinate în absența oricăror dovezi care să le susțină nu se bucură de protecția art. 10” (Decizia nr. 22/2010 a Curții de Apel Craiova).

Or, s-a apreciat permanent că ar putea fi considerate depășiri ale limitelor informării corecte următoarele situații: când afirmațiile denigratoare difuzate sunt în evidentă contradicție cu realitatea (se vedea mențiunea Pârâtei referitoare la spălarea de bani, dosarul de insolvență și relevanța acțiunilor sale în contextul dosarului de insolvență).

Așadar, atunci când cei care activează într-un anumit domeniu (Pârâta este un magistrat specializat în materie penală) și au capacitatea de a informa o anumită masă de persoane (fără a limita dimensiunea acesteia) depășesc limitele informării corecte, afirmațiile denigratoare capătă vocația de fi încadrate în fapte ilicite.

Potrivit dispozițiilor Codului civil actual, atingerea adusă dreptului la imagine și reputație poate fi reparată prin orice modalitate socotită necesară pentru restabilirea dreptului atins, una dintre modalitățile prevăzute în mod expres este aceea de a plăti daune morale și de a aduce la cunoștința publicului larg faptul că afirmațiile făcute au avut un caracter neadevărat și defăimător, dar și de a se abține pe viitor de la realizarea de fapte ilicite precum cele incriminate în prezenta cauză - art. 253 Cod civil.

Acordarea unor măsuri reparatorii pentru atingerea adusă drepturilor personal nepatrimoniale ocrotite de lege este recunoscută atât de practica instanțelor române, cât și de cea a majorității statelor europene, în virtutea funcției educativ-preventive și reparatorii a răspunderii civile delictuale.

Încălcarea dreptului la imagine, reputație al Societății. Atât doctrina, cât și jurisprudența acceptă că și persoanele juridice au drepturi nepatrimoniale, printre care și dreptul la imagine, în sens de reputație. În acest sens, art. 257 din Codul Civil stabilește că dispozițiile titlului privitor la apărarea drepturilor nepatrimoniale ale persoanei fizice se aplică „prin asemănare și drepturilor nepatrimoniale ale persoanei juridice”. Prin modul în care a acționat pârâta a prejudiciat grav dreptul la imagine al Societății, întrucât percepția publicului, dar și a colaboratorilor a fost afectată semnificativ, astfel cum rezultă din cele prezentate pe parcursul cererii de chemare în judecată.

Niciodată pârâta nu a adus la cunoștința publicului care sunt dovezile pe care se sprijină afirmațiile făcute la adresa Societății.

În consecință, faptele Pârâtei au caracter ilicit ce determină angajarea răspunderii civile delictuale.

PREJUDICIUL DE IMAGINE suferit de către Societate este reprezentat de deteriorarea reputației și a imaginii sale, ca urmare a declarațiilor făcute de Pârâtă, precum și ca urmare a încălcării de către pârâtă a obligațiilor legale prevăzute de dispozițiile art. 72, art 73, 75 din Codul civil.

Existența prejudiciului. Reputația este un cumul al percepțiilor subiective individuale ale participanților la circuitul civil, în cazul de față mai ales a colaboratorilor, angajaților și clienților. Ea se construiește greu și se pierde foarte ușor, mai ales când publicul cade pradă unei acțiuni atent realizate și orchestrate de către persoanele care, în calitate de formatori de opinie (cum este și cazul magistraților), sunt primele care au obligația de informare corectă, completă, imparțială și dezinteresată. Din faptele prezentate rezultă cu prisosință existența unor acte premeditate a căror țintă directă a fost reputația Societății. Iar efectele nu au întârziat să apară, acestea fiind cele scontate la nivelul percepției publicului, ceea ce se traduce într-un prejudiciu reputațional pentru Societate.

Potrivit art. 18, teza finală, din H.G. nr. 32/1994 prin care a fost adoptată rezoluția nr. 1003 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei care statuează că „impactul informației asupra opiniei publice ține de domeniul evidenței”, se naște prezumția că Societatea a suferit un prejudiciu moral/de imagine, fiindu-i afectat dreptul la imagine și reputație, ca urmare a comunicării unor afirmații neadevărate și denigratoare la adresa acesteia.

Încălcarea acestor drepturi ale Societății rezultă implicit și a luat naștere odată cu acțiunile și afirmațiile făcute de către Pârâtă, prin publicarea și „împrăștierea” în spațiul public a unor afirmații neadevărate și denigratoare, afirmații care nu numai că au ajuns la public, dar au luat cunoștință de ele și colaboratorii și angajații Societății.

Instanța trebuie să aibă în vedere faptul că oricărei persoane îi este garantat dreptul la protejarea propriei imagini, orice considerații negative în legătură cu Societatea, care dacă ar fi adevărate ar atrage oprobriul public, sunt de natură a-i crea un prejudiciu de imagine cu atât mai mare, prejudiciu ce trebuie reparat.

Cuantificarea prejudiciului. Dat fiind caracterul subiectiv al prejudiciului de imagine, proba sa directă este practic imposibilă. O dată admis principiul reparării prejudiciului de imagine, aplicarea lui nu poate fi zădărnicită prin insurmontabile dificultăți de ordin procedural, cum ar fi acelea legate de sarcina probei. În acest sens, înalta Curte de Casație și Justiție a României a statuat că este suficientă proba faptei ilicite, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral/de imagine din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.

Acest aspect a fost reținut și de către jurisprudența CEDO în cauza Danev c. Bulgariei și lovtchev c. Bulgariei, unde a fost constatată încălcarea Convenției ca urmare a unei abordări formaliste a instanțelor naționale, care atribuiseră reclamantului obligația de, a dovedi existența unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală, prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferințelor lui fizice sau psihologice, ce avuseseră ca rezultat privarea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obțină.

Abordarea respectivă a instanțelor naționale, care solicitaseră persoanei în cauză să își demonstreze suferințele prin alte mijloace de probă, la care aceasta nu putea accede, l-a privat pe reclamant de un recurs efectiv în sensul art. 13 din Convenție.

De asemenea, prin Decizia nr. 62/2001, Curtea Supremă de Justiție a României, cu privire la stabilirea quantumului prejudiciului moral/de imagine cauzat prin exercitarea libertății de exprimare, a reținut că: „Stabilirea quantumului despăgubirilor pentru prejudicii aduse onoarei sau demnității

unei persoane presupune o apreciere subiectivă din partea judecătorului, care, însă trebuie să aibă în vedere anumite criterii obiective rezultând din cazul concret dedus judecării, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite și să aprecieze intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora. (...) în plus, trebuie avută în vedere și calitatea pârâtului, de jurnalist, care presupune respectarea riguroasă a principiilor de etică și deontologie profesională, folosirea unui limbaj cultivat și reverențios, neajignitor și nonviolent".

Iar, în continuare jurisprudența² înaltei Curți de Casație și Justiție a fost constantă în acest sens: „cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare. Cuantumul daunelor morale se stabilește, prin apreciere, ca urmare a aplicării de către instanța de judecată a criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care le-a fost afectată situația familială, profesională și socială".

Este deci evident că întinderea prejudiciului nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât, în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă ce ar ajuta la întreprinderea unor demersuri pentru restabilirea imaginii și a reputației lezate.

În același timp, pentru aprecierea prejudiciului de imagine trebuie ținut cont nu numai de importanța percepției publicului, dar și de intensitatea mesajului transmis, prin raportare la contextul în care acesta a fost elaborat și difuzat.

De asemenea, cuantumul daunelor de imagine trebuie să țină cont și de funcția educativ-preventivă a răspunderii civile delictuale. Pentru ca protecția drepturilor Societății să fie efectivă, instanța trebuie să pronunțe o hotărâre capabilă să împiedice promovarea în viitor a unor afirmații neadevărate, denigratoare și nesustinite de probe. Cuantumul daunelor morale acordate trebuie deci să reflecte în mod corespunzător necesitatea unei reconsiderări serioase de către Pârâtă a modului în care înțeleg să își îndeplinească obligațiile legale ce îi revin.

În concluzie, dimensiunea prejudiciului de imagine urmează a fi stabilită luându-se în considerare calitatea Pârâtei de formator de opinie și magistrat (care face parte din puterea judecătorească și care, în virtutea acestei calități, are obligații de imparțialitate și de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor, precum și de a se abține de la acțiuni care ar putea să reducă încrederea cetățenilor în calitatea acruului de justiție'), care exercită o influență considerabilă asupra unui număr mare de potențiali receptori și gravitatea afirmațiilor, constând în aceea că demersul realizat, fără nici măcar o minimă dorință de respectare a adevărului informației prezentate, își propune compromiterea reputației, precum și a dreptului la imagine a Societății, valori supreme în orice societate democratică.

LEGĂTURA DE CAUZALITATE ÎNTRE FAPTA ILICITĂ ȘI ATINGEREA ADUSĂ DREPTURILOR PERSONAL-NEPATRIMONIALE ALE SOCIETĂȚII, rezultă implicit din mecanismul prezumției dezvoltat anterior, în sensul că atingerea drepturilor rezultă chiar din săvârșirea faptei ilicite de defăimare și denigrare prin afirmațiile făcute în spațiul public, cu încălcarea dispozițiilor prevăzute de lege. Această largă răspândire a defăimării unei persoane este suficientă pentru a se realiza nocivitatea specifică faptei ilicite și a se considera că există o legătură de cauzalitate.

Atingerea adusă drepturilor personal nepatrimoniale ale Societății, respectiv dreptul la imagine și reputație este efectul imediat al aducerii la cunoștința publică a afirmațiilor făcute de Pârâtă, afirmații conținând prezentarea unor informații incomplete și false cu privire activitatea Societății.

VINOVĂȚIA PÂRĂTEI este determinată direct, în calitate de autor al acestor afirmații neadevărate la adresa Societății. Prin declarațiile făcute și nesustinite de probe este evident că Pârâta a urmărit prejudicierea imaginii Societății, și nu doar exercitarea dreptului la liberă exprimare.

Potrivit art. 1358 C.civ., calitatea de magistrat a Pârâtei, în virtutea căreia aceasta este ținută de obligații stricte în ceea ce privește conduita sa în public și în societate, reprezintă un criteriu

particular de care instanța trebuie să țină cont la aprecierea și evaluarea vinovăției Pârâtei, în sensul existenței unei cauze de agravare a răspunderii civile.

A învederat instanței faptul că pârâta nu este jurnalist sau persoană implicată în activitatea media, calități în virtutea cărora ar fi putut justifica un interes legitim pentru a realiza acuzații publice la adresa Societății, ci un magistrat care, potrivit normelor deontologice are obligația de a avea o conduită etică, morală și reținută, care să nu pună la îndoială întreaga sa activitate de magistrat și nici imparțialitatea sa.

Încălcarea normelor menționate anterior demonstrează vinovăția Pârâtei, întrucât nemo censetur ignorare legem, iar pe de altă parte autorul faptei ilicite răspunde pentru culpa cea mai ușoară. Or, prin afirmațiile făcute este evident că Pârâta a urmărit prejudicierea imaginii Societății.

În consecință, vinovăția pârâtei rezultă din elementele materiale ale faptelor ilicite, din încălcarea cu rea-credință a normelor care stabilesc drepturile și obligațiile recunoscute oricărei persoane și cu precădere a obligațiilor stabilite de lege în sarcina magistraților, astfel cum este cazul pârâtei.

În considerarea celor de mai sus, a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

În drept: art. 72, art. 73, art. 253, art. 257, art. 1349, art. 1357 și urm., art. 1381, art. 1385, art. 1386 din Codul civil, art. 113, art. 116, art. 148 și urm. Cod procedură civilă, art. 30 alin. 6 și alin. 8, art. 57 din Constituția României, precum și celelalte dispoziții legale invocate prin prezenta cerere de chemare în judecată. \

Probe: înscrisuri, înregistrări audio-video, martori, interogatoriul pârâtei, precum și orice altă probă a cărei necesitate, ar rezulta din dezbateri.

Camelia Bogdan, a formulat întâmpinare prin care a solicitat instanței următoarele: să respingă cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată; să acorde cheltuieli de judecată pricinuite de judecarea prezentei.

Cu titlu prealabil, în temeiul art. 139 Cod proc. civ., a formulat CERERE DE CONEXARE la prezentul dosar a dosarului nr. 16977/299/2020 aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 1, București.

În motivare s-a arătat că, în cadrul dosarului nr. 16977/299/2020, societatea Crescent Commercial & Maritime (Cyprus) Limited a chemat-o în judecată pe pârâta Camelia Bogdan pentru aceleași motive pentru care este chemată în judecată și în prezenta cauză, respectiv pretinsa defăimare a societăților prin afirmațiile făcute de pârâtă. Cele două societăți sunt parte a aceluiași grup de societăți, ce are drept beneficiar real pe Dan Voiculescu. Afirmațiile în discuție sunt aceleași, vizând grupul de societăți în ansamblu, și pe cele două societăți ca parte a grupului.

Cu titlu exemplificativ, a arătat următoarele aspecte ce demonstrează identitatea de obiect a celor două dosare:

Articolul publicat de Săptămâna Financiară în data de 17 martie 2020 este invocat drept faptă ilicită în ambele dosare;

Cererea de intervenție accesorie formulată de subsemnata în dosarul nr. 34387/3/2019 este invocată drept faptă ilicită în ambele dosare. Această cerere argumentează pe larg legătura dintre Grivco și Crescent, ambele societăți fiind parte în circuitul spălării banilor; - În dosarul de față, este invocată afirmația pârâtei din emisiunea Periscop din 3 decembrie 2019 în care pârâta menționează pe Dan Voiculescu drept deținătorul a 90% din Crescent;

În interviul dat de pârâtă pentru Epoch Times la data de 28 Aprilie 2020, este menționată legătura dintre Grivco și Crescent, prin mijlocirea fundațiilor înființate de Dan Voiculescu;

În ambele dosare, obiectul principal îl constituie diverse afirmații ale pârâtei în legătură cu activitățile de spălare a banilor efectuate de cele două societăți ce sunt parte a aceluiași grup, având același beneficiar real, la sediul GRIVCO din sediul Gârlei 1 B funcționând reprezentanta CRESCENT COMMERCIAL MARITIME în România, societățile și fundațiile domnului DAN VOICULESCU făcând parte din acționariatul ANTENEI 3 SA căreia, conform surselor deschise, ANABI i-a restituit produsul infracțiunii ICA din GÂRLEI 1B.

Prin precizările din dosarul 16977/299/2020 dar și prin cererea introdusă pe rolul Tribunalului București Secția a III-a civilă solicitându-i-se daune fara ca la dosar sa existe probe digitale a căror traducere sa fie confirmată de un traducător autorizat constând în keynote-speechul susținut la Universitatea Indiana, aspect care denota per se recunoașterea internațională de care se bucură în materia combaterii spălării banilor și a recuperării produsului infracțiunii.

Ținând cont de identitatea de obiect și de unicitatea beneficiarului real al celor două reclamante, solicităm instanței să constate că judecarea separată a celor două cauze poate conduce către pronunțarea de hotărâri contradictorii. Întrucât Tribunalul este instanța ulterior sesizată, formulăm prezenta cerere de conexare în cadrul acestui dosar. Întrucât Tribunalul este instanța superioară, cele două dosare trebuie conexe în fața acestei instanțe, conform art. 139 alin. 3 teza finală.

Pentru a vă putea pronunța asupra prezentei cereri, a solicitat să se dispună atașarea dosarului nr. 16977/299/2020 la prezentul dosar.

A precizat ca a făcut trimitere în probațiune la anexele din in dosarul 16977/299/2020, a cărui conexare se impune deoarece instanța Judecătoria sector 1 nu are competența materială de a judeca cauza, o concluzie contrară ducând la lipsa de predictibilitate și a dezideratului de unificare a practicii, fiind un abuz de drept chemarea unor persoane pentru aceleași fapte în fața unor instanțe diferite, de către același beneficiar real al unor societăți implicate în spălarea pe scară largă a fondurilor fostei SECURITĂȚI.

SOLICITAREA CA INSTANȚA SA CONSTATE CA SUNT REPUSA DE DREPT ÎN TERMENUL DE DEPUNERE A ÎNTÂMPINĂRII.

Cu titlu prealabil, în subsidiar a solicitat ca în considerarea dovezilor depuse la dosar constând în deținerea unor burse succesive pe teritoriul SUA în perioada 1 octombrie 2018 - prezent dar și a schimbării domiciliului începând cu luna iunie 2021 am fost citată la o adresă greșită, termenul de depunere a întâmpinării curgând de când instanța m-a citat cu copie a acțiunii introductive de instanța.

ÎNTÂMPINARE.

[1] scurtă prezentare a situației de fapt.

Calitatea părților și relevanța în contextul acțiunii de față.

[1] Preliminar, menționez că am calitatea de magistrat și sunt specializată în domeniul combaterii spălării banilor, având studii de specialitate în străinătate în acest sens și fiind implicată de-a lungul timpului în soluționarea mai multor dosare complexe privind această infracțiune, inclusiv a dosarului în care a fost condamnat beneficiarul real al Reclamantei. Acesta este contextul în care și-a exprimat public opinia cu privire la aspecte îngrijorătoare cu privire la actori relevanți din spațiul public românesc în ce privește fenomenul spălării banilor și al colaborării cu fosta Securitate.

[2] Informațiile cuprinse în declarațiile mele, deși existau deja în spațiul public din alte surse, au deranjat Reclamanta în contextul în care am făcut parte în 2014 din completul de judecată care a decis condamnarea definitivă a dlui Dan Voiculescu - beneficiarul real al societății reclamante Crescent și GRIVCO - pentru fapte de spălare de bani. Acest act de justiție a fost perceput de dl Voiculescu ca un atac personal, iar ceea ce a dus la o secvență lungă de acțiuni de hărțuire și intimidare a mea pe parcursul ultimilor 7 ani. Acțiunea din prezentul dosar se încadrează în acest tipar.

Dovada ca FUNDAȚIA DAN VOICULESCU(FOSTA FUNDAȚIE CRESCENT, CARE CONTROLEAZĂ 90% DIN FONDURILE RECLAMANTEI CRESCENT COMMERCIAL MARITIME LTD) DEȚINE ÎN TOTALITATE ANTENA 3 SA, așa cum rezulta din certificatul constatator al Antena 3 SA identificat în dosarul fundației CRESCENT/fundației DAN VOICULESCU de la Sectorul 1.

Dovada ca FUNDAȚIA FACIAS care a intervenit în procedurile mele disciplinare împotriva mea ESTE DEȚINUTĂ DE FUNDAȚIA DAN VOICULESCU ȘI DE DOMNUL DAN VOICULESCU, așa cum rezulta de la răspunsul de la MJ care a confirmat ca toate bunurile al căror

beneficiar real este domnul DAN VOICULESCU, inclusiv ale reclamantei din prezenta cauza, sunt înființate sunt supuse executării silite, în contul datoriei pe care condamnatul DAN VOICULESCU o are fata de stat, conform ordinului de confiscare dispus prin Decizia nr.888/8.08.2014 a Curții de Apel București, secția a II-A PENALA ;

Dovada ca FUNDAȚIA DAN VOICULESCU DEȚINE 90 LA SUTA DIN CRESCENT COMMERCIAL MARITIME LTD care ii recunoaște beneficiar real pe domnul Dan Voiculescu, de unde se finanțează, așa cum a arătat prin înscrisurile atașate cererii introductive, atât GRIVCO, cu sediul în str. Gârlei 1 b, unde se afla pana la aducerea la îndeplinire a ordinului de confiscare si sediul secundar al ANTENEI 3 SA.

A arătat în continuare că (i) informațiile la care m-am referit în declarațiile făcute existau deja în spațiul public, (ii) instanțele stabiliseră deja cu titlu definitiv o parte din aspectele semnalate de mine sau au respins cereri similare formulate de Crescent/GRIVCO pentru atragerea răspunderii delictuale a altor persoane care au asociat în discursurile lor publice Reclamanta cu fosta Securitate.

Sușinerile din cererea de chemare în judecată.

[4] Reclamanta susține, în esență, că i-ar fi fost afectată imaginea și reputația urmare a declarațiilor mele apărute în presa națională sau în cadrul unor prelegeri cu scop educativ în SUA, în care m-am referit la informații cu caracter de notorietate privind activitatea societății Crescent și GRIVCO și colaborarea acesteia în sens larg cu fosta Securitate dar și pentru confiscarea produsului infracțiunii din GÂRLEI 1 B de la GRIVCO prin decizia nr.888/8.08.2014 a Curții de Apel București secția a II-a penala dar și pentru încercarea de recuperare prin tipologia shadow banking a celuilalt produs al infracțiunii dosarului GRIVCO situat în GÂRLEI 1 D. Prejudiciul s-ar justifica prin întreruperea relațiilor bancare cu clientul, fapt ce constituie o îndeplinire de banca a obligațiilor de cunoaștere a clientelei, conform legislației anti-spălare în materie.

[2] Netemeinicia cererii de chemare în judecată.

Lipsa întrunirii elementelor răspunderii civile delictuale

[5] Nu este îndeplinită niciuna din condițiile răspunderii delictuale. Nu există faptă ilicită, nici prejudiciu, nici legătură de cauzalitate și cu atât mai puțin vinovăție.

Inexistența unei fapte ilicite.

Dovada ca FACIAS, al cărei beneficiar real este domnul DAN VOICULESCU, fundat cu fondurile reclamantei și ale domnului DAN VOICULESCU nu are în obiectul de activitate tragerea la răspunderea disciplinara a magistraților, dar intervine în procedurile disciplinare;

Dovada ca resursele fundației DAN VOICULESCU PENTRU DEZVOLTAREA ROMÂNIEI, OBȚINUTE DIN CRESCENT COMMERCIAL MARITIME LTD, inclusiv sediul de la aceasta societate, al cărei beneficiar real este domnul DAN VOICULESCU sunt folosite pentru finanțarea campaniei de decredibilizare a intimatei.

A solicitat să se constate ca în prezenta cauza sediul procesual al ANTENEI 3 SA DAR SI A PARAȚILOR CIUVICA, GADEA SI BADEA se afla la aceeași locație dobândita de fundația DAN VOICULESCU DE LA CRESCENT PRIN PROCESUL-VERBAL DE LA 15 NOIEMBRIE 2000. Or, atâta timp cat prin fundația DAN VOICULESCU PENTRU DEZVOLTAREA ROMÂNIEI, care este nerelevantă între DOMNUL DAN VOICULESCU, BENEFICIAR REAL AL CRESCENT COMMERCIAL MARITIME LTD SI ACEASTA SOCIETATE SE FINANȚEAZĂ ANTENA 3 SA, principalul promotor al linșajului mediatic împotriva intimatei, a solicitat să se observe interesul direct al intimatei de a obține daune morale de la fundația căreia îi profita direct campania de intimidare și de distrugere a intimatei.

Afirmațiile se încadrează în sfera libertății de exprimare.

[6] Instanța urmează să analizeze în ce măsură declarațiile mele sunt de natură să aducă atingere onoarei și reputației Reclamantei, dacă atingerea este semnificativă și dacă poate fi justificată în contextul art. 72 și art. 75 C.civ., respectiv prin prisma libertății de exprimare garantată de art. 10 CEDO.

Cerințele art. 1357 și 1381 Cod civil trebuie analizate în lumina tratatelor internaționale la care România este parte, în special a Convenției Europene a Drepturilor Omului. Dreptul apărut de articolul 10 din CEDO cuprinde și „libertatea de exprimare ce constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile primordiale ale progresului sau și ale împlinirii individuale a membrilor săi” și acoperă, „nu numai informațiile sau ideile care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive ori indiferente, ci și pe acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, în absența cărora nu exista societate democratică” (cauza Handyside contra Regatului Unit).

Ca atare, faptul că aceste declarații publice îngrijorează sau ofensează de orice manieră reclamanta nu poate reprezenta un motiv per se pentru a fi încadrate automat în sfera ilicitului delictual, din moment ce mi-am exercitat pe această cale dreptul la liberă exprimare, respectiv dreptul de a comenta pe marginea unor informații publice de interes general pentru societatea românească curentă.

Mai mult, aceste informații erau deja deschise publicului larg cu mult timp înaintea declarațiilor mele, iar susținerile mele au avut o bază factuală suficientă, după cum voi arăta în continuare.

Afirmațiile exprimate public prezintă suficientă bază factuală

Susținerile prezentate public referitoare la Reclamantă reprezintă corolarul unei serii de informații și documente preexistente în spațiul public. Aceste informații rezultă fie din hotărâri judecătorești publice (rolii.ro), fie au fost distribuite anterior pe alte canale de distribuție a informației de către terțe persoane - fie acestea jurnaliști de investigație sau alte persoane repute:

Hotărâri judecătorești definitive care constată calitatea d-lui Dan Voiculescu de colaborator al Securității, precum și faptul că acesta este beneficiarul real al societății Crescent (depose spre dovedire în Anexa nr. 1 din dosarul nr. 16977/299/2020):

Sentința penală nr. 701/2013 pronunțată de Tribunalul București în dosar 25497/3/2012* care constată că Dan Voiculescu este beneficiar real al companiei Grivco SRL (acționar la Crescent) astfel cum a rămas definitivă prin decizia nr.888/8.08.2014 pronunțată de Curtea de Apel București secția a II-A PENALA, solicitând în probațiune atașarea întregului dosar, pentru ca instanța sa poate reține la analiza situației de fapt întregul material probator în considerarea cărora domnul DAN VOICULESCU beneficiar real al CRESCENT SI GRIVCO a fost condamnat la 10 ani de închisoare pentru faptele de spălare de bani autonome constând în privatizarea frauduloasă a Institutului de CHIMIE ALIMENARA, instanța confiscând ca produse directe ale infracțiunii bunurile de la GÂRLEI 1 B SI D, achiziționate la preturi subevaluate cu coniventa paratei GRIVCO care a participat la licitația frauduloasă;

Decizia irevocabilă din 2011 pronunțată de ÎCCJ care constată calitatea de colaborator al fostei Securități a lui Dan Voiculescu;

Hotărâre judecătorească definitivă pronunțată de Curtea de Apel Timișoara într-o speță cu obiect similar, în care societatea Crescent, alter-ego-ul societății GRIVCO, pretindea în 2003 daune morale de 10 milioane lei vechi împotriva unor ziariști ca urmare a unor declarații publice ale acestora privind faptul că societatea Crescent a colaborat cu fosta Securitate. Cererea a fost respinsă ca nefondată, iar apelul declarat de Crescent a fost respins de către Curtea de Apel Timișoara.2

Mențiuni cu privire la raportul de Activitate Suspect (SAR) nr. ROG0009-2015/2016 transmis de autoritățile din Cipru către cele românești care menționează că a fost transmis "cu scopul de a informa autoritățile române despre faptul că acel cont aparține Crescent Cipru", iar beneficiarul real este Dan Voiculescu"? [articol publicat pe site-ul investigații media.ro la 19 ianuarie 2020). Depunem dovezi obținute cu ajutorul motorului de căutare LEXISNEXIS ca la sediul GRIVCO a funcționat reprezentanta CRESCENT, solicitând în probațiune declarația dată de domnul DAN VOICULESCU, beneficiar real al CRESCENT și al GRIVCO în fața CURȚII DE APEL BUCUREȘTI, de unde rezulta că GRIVCO este „copilul lui”.

Articol care face referire la raportul experților canadieni referitor la deturnarea de bani prin implicarea domnului DAN VOICULESCU, beneficiar real al CRESCENT SI GRIVCO:

„Există indicii privind utilizarea conturilor firmei Crescent pentru deturnarea unor fonduri valutare... Societatea a avut o poziție privilegiată, (menționează M.Isărescu)

Celebrul raport secret „R”, realizat în 1990 de experți canadieni, privind deturnarea a zeci de milioane de dolari din conturile ICE Dunărea, către firma cipriotă Crescent, a fost anulat prin declarațiile date de trei ofițeri români și o verificare sumară. " (articol publicat pe evz.ro4 la 12 aprilie 2014).

Rezultatele cercetărilor jurnaliștilor de investigație (depusă spre dovedire în Anexa nr. 5 5).

"John Edgington, șeful CRESCENT Austria a declarat bancherilor ciprioți ca firma era proprietatea lui Ceausescu ". (Analiza aparținând Razvan Savaliuc, Adina Anghelescu, publicată pe HotNews la 9 septembrie 2004);

Depusă spre dovedire în Anexa nr. 2 în dosarul 16977/299/2020, a se vedea link <http://www.ziua.ro/display.php?data=2005-02-25&id=170379>.

A depus spre dovedire în Anexa nr. 3 în dosarul 16977/299/2020,, a se vedea link <https://www.investigatiimedia.ro/investigatii/crescent-voiculescu>.

A depus spre dovedire în Anexa nr. 4 în dosarul 16977/299/2020,, a se vedea link <https://www.investigatiimedia.ro/investigatii/crescent-voiculescu.html>

În cartea sa, Voiculescu îl învinovățește chiar pe Edgington de propagarea ideii că firmele Crescent ar fi aparținut Securității: "Fapt este că fabulația ulterioară despre relația Crescent-Securitate-Ceausescu a apărut exclusiv de la John și Annemarie Edgington."" (Analiza aparținând Rise Proiect 24 martie 2015).

Firma Crescent Austria, companie care se află la temelia imperiului politico-financiar al lui Dan Voiculescu, își găsește rădăcinile în colaborarea lui Dan Voiculescu cu Securitatea. Deși Dan Voiculescu neagă legăturile dintre Crescent și Securitate, RISE Proiect a găsit documente care arată că filiala din Austria a Crescent a fost înființată de către un cetățean german a cărui racolare a fost propusă Securității chiar de către Dan Voiculescu." (Analiza aparținând Rise Proiect, 5 august 2014).

• înființată de regimul comunist în anii 80, Crescent este una dintre firmele prin care statul român și-a derulat operațiunile de comerț exterior până la Revoluția din 1989. Dan Voiculescu a fost, formal, directorul Crescent.

Presă română a scris în repetate rânduri despre legăturile dintre offshore-ul Crescent și Dan Voiculescu. În ciuda tuturor informațiilor și documentelor prezentate public de presa ultimilor 30 de ani în susținerea faptului că importantul patrimoniu al Crescent a fost „moștenit”, de Voiculescu în 1990, acesta se încăpățânează să afirme în continuare, explicit, că nu el este în spatele firmei cipriote.

Centrul de Investigații Media (CIM) publică astăzi noi informații și documente oficiale menite să arate că, în ciuda susținerilor sale publice repetate, Dan Voiculescu este în spatele offshore-ului Crescent chiar și după condamnare.

(Centrul de Investigații Media, Ovidiu Vanghele, 19 ianuarie 20206)

"Ca liderul PUR nu e deloc pur din acest punct de vedere o arata o mulțime de dovezi publicate în presa, privind afacerile necurate ale firmei CRESCENT, ajunsa de notorietate datorita legăturilor cu acea parte a Securității implicata în strângerea "banilor negri pentru Ceausescu sau în "operațiuni speciale" ale politiei politice comuniste. "(articol scris de Razvan Savaliuc, publicat pe hotnews.ro, 7 septembrie 20047).

Declarații publice ale altor politicieni.

"Contract de împrumut între Crescent, firma a fostei securități și SC Media Casa Press SRI, firma parte a trustului turnătorului Felix, administrata de doamna Firea. Fostul președinte.

A depus spre dovedire în Anexa nr. 6 în dosarul 16977/299/2020, a se vedea Hnk: <https://www.investigatiimedia.ro/investigatii/crescent-voiculescu>,

A depus spre dovedire în Anexa nr. 7 în dosarul 16977/299/2020, a se vedea link: <https://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1258389-dan-voiculescu-mostenitorul-lui-ceausescu.htm>.

(Traian Basescu n.n) acuza ca, în acel caz, «era o spălare de bani, un transfer din banii firmei Securității infirma Grivco»".(Articol publicat pe ziare.com9, 18 martie 2015)

Un aspect pe care reclamanta îl omite este că nu a exprimat un adevăr absolut prin declarațiile făcute și nu a susținut că toate aspectele semnalate ar fi fost constatate personal în virtutea calității de magistrat. Din contră, făcând referire în cuprinsul declarațiilor la surse publice, a lăsat să se înțeleagă că informația urmează să fie verificată ulterior de organele judiciare corespunzătoare:

"Nu mi-a scăpat atenției că în prezent, prin GRIVCO, al cărui director general, MIHAILAZAR, a fost interpus ca director în CRESCENT, se exercita controlul asupra fondurilor CRESCENT de către structuri, însa a apreciat ca aceste aspecte vor fi clarificate prin probe atât în cursul procedurii mele de revizuire, cat mai ales în cadrul dosarelor mele de urmărire penala" (Sursa: Știri pe surse, articol din 15 iunie 2018 indicat în cererea de chemare în judecata).

Ca atare, declarațiile mele publice indicate de Reclamantă se subsumează exercitării dreptului la liberă exprimare pe care orice persoană îl are în temeiul Constituției României și a prevederilor CEDO, fără să îmbrace forma unei fapte ilicite delictuale având în vedere (i) justificarea interesului public general în exprimarea acestor îngrijorări, dar și faptul că (ii) afirmațiile au o bază factuală solidă, astfel încât prima condiție pentru antrenarea răspunderii civile delictuale nu este îndeplinită.

Inexistența unui prejudiciu.

Prejudiciul moral ales de către reclamantă este susținut a fi reprezentant de deteriorarea imaginii sale, ca urmare a declarațiilor mele publicate de presa din România. De asemenea, se susține că o serie de parteneri contractuali ar fi decis încetarea relațiilor ca urmare a acestor declarații.

Nu există niciun astfel de prejudiciu:

Reclamanta CRESCENT este o societate cipriotă, iar afirmațiile publice au fost făcute majoritar în presa românească, precum și în cadrul unor prezentări în SUA. Reclamanta este o societate din Cipru și nu a justificat încă modul în care i-a fost afectată reputația în relații contractuale cu parteneri din Grecia prin afirmații făcute pe piața din România sau în SUA cu privire la informații care existau deja în spațiul public; RECLAMANTA GRIVCO, interfața în ROMÂNIA a reclamantei CRESCENT, are confiscat produsul infracțiunii prin decizia nr.888 08.08 2014 solicitând și atașarea dosarului 34387/3/2019 în întregum în probațiune pentru detalierea operațiunii de spălare a banilor cu respectarea principiului nemijlocirii, regula sine qua non a procesului civil.

Oricum, pentru lezarea unei reputații aceasta trebuie să preexiste. Imaginea Crescent și a GRIVCO era deja afectată - deopotrivă prin existența în spațiul public a acelorași informații, dar și a altora - cu mult timp înaintea declarațiilor mele ce fac obiectul acțiunii;

Grivco - Grupul Industrial Voiculescu.

A depus spre dovedire în Anexa nr. 8 dosarul nr. 16977/299/2020, a se vedea link: <https://ziare.com/basescu/gabriela-firea/contractul-de-imprumut-dintre-crescent-si-gabriela-firea-facut-public-de-fea.Ș.,e. seu:J 3 53664>.

Informațiile erau deja publice cu mult timp înaintea susținerilor pârâtei, așa încât nu aveau aptitudinea de a prejudicia. Așa cum a arătat, din moment ce informațiile deja vehiculau la nivel public, nu se poate susține că declarațiile pârâtei ar fi cauzat vreun prejudiciu Reclamantei. Ca atare, subsemnata nu poate fi obligată la plata unui pretins prejudiciu, care și în măsura în care ar fi fost produs, s-a născut anterior declarațiilor pârâtei.

Lipsește probele privind existența unui prejudiciu material. Simpla indicare a unei corespondențe cu un partener contractual care ar fi încetat un contract nedețvăluit ca urmare a declarațiilor sale este departe de orice standard probatoriu.

Inexistența unei legături de cauzalitate.

Aspectele afirmate public de Subsemnata se aflau deja în spațiul public, fuseseră publicate de jurnaliști de investigație, iar instanțele de judecată stabiliseră deja că publicarea acestor informații s-a făcut cu respectarea legii.

Totodată, ceea ce a afectat într-adevăr reputația Reclamantei a fost condamnarea definitivă a beneficiarului său real pentru fapte de spălare de bani. La această concluzie au ajuns nu doar procurorii DNA (sub conducerea actualului procuror european), dar și de către două complete diferite de judecată, corespunzător cele două grade de jurisdicție.

Faptul că terții aflați în relații contractuale cu Reclamanta nu au fost deranjați de o condamnare definitivă pentru criminalitate organizată, ci de informații deja existente în spațiul public cu privire la legăturile cu fosta Securitate arată că (i) cel mai probabil, acești terți nu sunt terți, ci alte avataruri ale lui Dan Voiculescu (cum este și Reclamanta) și (ii) motivul real al acțiunii de față este hărțuirea intimității.

Inexistența vinovăției.

Nici cea de-a patra condiție nu este îndeplinită, exprimarea declarațiilor publice nefiind făcute cu intenția de a păgubi sau de a obține un avantaj propriu, astfel cum susține în mod eronat reclamanta.

În realitate, am adus în atenția publicului larg aceste informații pentru că este un subiect de interes public (inclusiv pentru organele penale) și sunt în mod legitim și efectiv îngrijorată de o problemă sistemică la nivelul societății românești, care nu reușește încă să lupte cu criminalitatea organizată asociată cu elemente ale fostei Securități. Opiniile mele sunt judecări de valoare, pentru care, contrar solicitărilor Reclamantei, nu se impune proba verității, fiind suficientă dovedirea bazei factuale din spatele declarațiilor.

Mai mult, limitele dreptului la liberă exprimare nu sunt stabilite în raport de caracterul favorabil sau nefavorabil al informațiilor difuzate, motiv pentru care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în mod repetat necesitatea dovedirii neechivoce, pe lângă celelalte condiții, a intenției de a defăima și totodată a prejudicia pentru constatarea caracterului ilicit al faptei.

În acest sens, din analiza atitudinii sale subiective în raport atât cu baza factuală a afirmațiilor, cât și cu scopul demersului educativ (raportat la calitatea de specialist în spălare de bani), instanța urmează să observe că a urmărit exclusiv informarea opiniei publice asupra unor chestiuni de interes public.

De altfel, așa cum a mai subliniat Curtea de la Strasbourg, colaborarea persoanelor cu fosta Securitate reprezintă un subiect de interes major pentru societatea românească, astfel încât aducerea în discuție a acestui subiect reprezintă, de o parte expresia exercitării dreptului la libertate de exprimare pentru Pârâtă, iar pe de altă parte expresia exercitării dreptului la informare pentru toți cetățenii.

În acest sens, judecătorul european a stabilit că atunci când are de protejat reputația altora, libertatea de exprimare trebuie să acopere idei și informații dezbătute în arena politică sau în alte domenii apreciate ca fiind de interes public, în asemenea situații, neexistând doar obligația de a se comunica astfel de informații ci și dreptul publicului, de a le primi (cauza Bjork Eiosdottis c. Islandei).

Faptul că am avut calitatea de magistrat (la momentul declarațiilor și în prezent fiind suspendată din funcție¹⁰) nu poate conduce la altă concluzie, libertatea de exprimare fiind un drept fundamental ce aparține tuturor cetățenilor. Din contră, în jurisprudența CEDO aceasta a constatat că atunci când afirmațiile exprimate public reprezintă o problemă extrem de sensibilă cu privire la aspecte de corupție, spălare de bani sau alte aspecte îngrijorătoare pentru sistem, exprimarea acestora de către un magistrat este protejată de libertatea de exprimare și reprezintă "punerea în discuție a unei chestiuni de interes public, care ar trebui să fie deschisă dezbaterilor publice într-o societate democratică." ¹¹

Inadmisibilitatea solicitării de daune morale de către persoana juridică. Sarcina probei.

Reclamanta nu poate pretinde daune morale pentru încălcarea dreptului la imagine, independent de orice daune materiale, întrucât "imagea" sa, înțelesă ca reputație profesională, face parte din fondul de comerț și are o valoare economică.

Orice prejudicii de imagine sau reputație pretinse trebuie întotdeauna subsumate unui prejudiciu material, astfel încât prejudiciile morale nu pot fi de principiu acordate, decât în măsura dovedirii prejudiciilor materiale. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit în acest sens:

„Oricum, eventuala prejudicierea dreptului la imagine a unei persoane juridice este cuantificabilă prin analiza indicilor financiari contabili ai acesteia respectiv printr-o eventuală diminuare a cifrei de afaceri sau a profitului înregistrat de societate, în temeiul unei expertize sau a altor mijloace de probă”.

Afirmațiile Reclamantei referitoare la existența unor prejudicii nu țin loc de probă, nici măcar când sunt dublate de declarații neverosimile ale unui terț despre care nu este clar că este terț și cu atât mai puțin serios.

Concluzie.

A menționat că prima excludere din magistratură a fost contestată în fața Curții de la Strasbourg, aceasta constatând în octombrie 2020 existența unei încălcări a art. 6 din Convenția CEDO.

Kudeshkina c. Rusiei, cererea nr. 29492/05, hotărârea din 26 februarie 2009, A se vedea extras în limba română la <http://www.forumuljudecatou> și în Anexa nr. 9.

A depus în Anexa nr. 10 din dosarul nr. 16977/299/2020, a se vedea link: <https://www.scj.ro/1093/Detalii-iurisprudenta?customQuery%5B0%5D.Key-d&customQuery%5B0o/o5D.Value=123219>.

Potrivit Curții Europene pentru Protecția Drepturilor Omului, "într-o societate democratică, puterile publice se expun, în principiu, controlului permanent din partea cetățenilor, și, sub rezerva bunei-credințe, fiecare poate atrage atenția opiniei publice asupra situațiilor pe care le consideră ilegale" (cauza Vides Aizsardzibas Klubs c. Letoniei).

Acțiunea reclamantei trebuie respinsă ca vădit neîntemeiată. Orice altă soluție ar reprezenta negarea dreptului meu la liberă exprimare și o formă de cenzură asupra exprimării unor aspecte de interes public pentru societatea românească. În plus, rog instanța să constate pe calea considerentelor că acțiunea este în realitate un abuz și o formă de hărțuire gratuită la adresa intimitei.

În drept: art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența obligatorie a instanței de la Strasbourg.

Probe: înscrisuri și interogatoriul reclamantei

În cadrul probei cu înscrisuri, pe langa Anexele și înscrisurile la care s-a referit în cuprinsul întâmpinării, a solicitat încuviințarea următoarelor probe:

1. înscrisuri - cele anexate întâmpinării, depuse la dosarul cauzei sau a căror utilitate va rezulta pe parcursul cercetării judecătorești;

2. În baza art. 355 NCPC, interogatoriul reclamantei cu privire la faptele personale ale societății relevante în stabilirea situației de fapt în prezentul dosar; (anexat)

3. În baza art. 293 NCPC, obligarea reclamantei să depună la dosarul cauzei:

1. Extras din Registrul Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industriei și Turismului Republicii Cipru în care să fie evidențiate toate persoanele fizice care au puterea de reprezentare a societății față de terți și certificat cu situația la zi a societății GRIVCO, a istoricului, documentația bancară și fluxurile financiare de la înființare până în prezent;

2. Actul constitutiv al societății, statutul și dovada constituirii capitalului social la înființarea societății, precum și a persoanei care a depus capitalul social al acesteia;

3. conturile și transferurile efectuate prin intermediul acestora de către beneficiarul real al societății și de către alte persoane cu drept de semnătură asupra acestora din 1982 și până în prezent;

A menționat că cele solicitate sunt documente constitutive ale societății, aflate în mod cert în posesia acesteia, chiar reclamanta a făcut referire la modalitatea sa de înființare și înscrisurile au înrăurire asupra stabilirii adevărului în prezenta cauză.

În baza art. 298 NCPC obligarea Registrului Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industriei și Turismului Republicii Cipru să comunice la dosarul cauzei următoarele:

1. Extras din Registrul Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industrii și Turismului Republicii Cipru în care să fie evidențiate toate persoanele fizice care au puterea de reprezentare a societății față de terți, dar și calitatea de beneficiar real al reclamantei;

2. Actul constitutiv al societății, statutul și dovada constituirii capitalului social la înființarea societății, precum și a persoanei care a depus capitalul social al acesteia;

5. În baza art. 298 NCPC, obligarea Ministerului Justiției - Registrul Beneficiarilor reali ai Asociațiilor și Fundațiilor să comunice lista asociațiilor și fundațiilor în care dl Dan Voiculescu are calitatea de beneficiar real;

6. În baza art. 298 NCPC, obligarea ONRC să comunice lista asociațiilor și fundațiilor în care domnul DAN VOICULESCU, CRESCENT SI CIPRU are calitatea de acționar/beneficiar real

7. În baza art.298 NCPC, solicitam BNR, BCR, BRDE, Alpha Bank, Banca Națională a Greciei, depunerea documentației de creditare cu privire la conturile deschise de reclamanta/conturile în care s-au primit bani de la reclamanta de către companiile Grivco, Wise SRL, Facias, Fundația DAN VOICULESCU, alte companii al căror beneficiar real este DAN VOICULESCU precum și precizări privind aducerea la îndeplinire a obligațiilor de prevenire a spălării banilor și de identificare a beneficiarului real;

8. Efectuarea unei comisii rogatorii în Cipru pentru identificarea conturilor reclamantei și a transferurilor efectuate prin intermediul acesteia la BANCA NAȚIONALĂ din Cipru;

9. Emiterea unei adrese la Registrul Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industrii și Turismului Republicii Cipru pentru identificarea transferului de acțiuni și a altor mișcări pe conturile Reclamantei după rămânerea definitivă a deciziei de condamnare a domnului DAN VOICULESCU, prin Decizia nr.888/8.08.2014 a Curții de Apel București, secția a II-a penală.

10. Emiterea unei adrese la GRIVCO, al cărei beneficiar real este domnul DAN VOICULESCU, pentru atașarea la dosarul cauzei inclusiv prin procedura asigurării de dovezi a înscrisurilor referitoare la înființarea CRESCENT GMBH înființate de reclamanta ramase în Arhiva GRIVCO, ca urmare a falimentului GRIVCO GMBH conform mențiunilor de la Notariatul de Stat din Austria;

11. Obligarea reclamantei să depună relații privind calitatea de acționar/fondator al acesteia și al reprezentanților legali în acționariatul/structurile înființate de către fundațiile/societățile/entitățile înființate de reprezentanții legali/beneficiarii reali de la înființare până în prezent;

12. adrese la SRI/SIE/CSAT privind înființarea fundației CRESCENT.

13. Emiterea unei adrese la reclamanta privind depunerea tuturor înscrisurilor privind legătura privilegiată între CRESCENT și ICE DUNĂREA, precum și justificarea sumelor ramase în patrimoniul reclamantei ca urmare a patrimoniului aflat la ICE DUNĂREA;

14. Depunerea de reclamanta de precizări privind locul de muncă/atribuțiile/fisa postului domnului DAN VOICULESCU la reclamanta și condițiile eliberării cărții de muncă a acestuia de către agenția de plasament ARGUS;

15. Emiterea unei adrese la reclamanta în care să se precizeze rolul reclamantei în activitățile de comerț exterior derulate de ICE DUNĂREA;

16. Emiterea unei adrese la reclamanta din care să se precizeze toate deconturile plătite ICE DUNĂREA precum și justificarea acestora.

17. Oricărui alte probe a căror necesitate va rezulta din cercetarea judecătorească sau din apărările părților, precum și dovezi al calității de împuternicit/beneficiar real al reclamantei a domnului DAN VOICULESCU, condamnat definitiv la 10 ani de închisoare și aducerea la bugetul de stat a peste 100 milioane EUR, conform deciziei nr.888/8.08.2014 a Curții de Apel București, secția a II-A PENALĂ..

18. A solicitat și emiterea unor adrese la Judecătoria Sector 1 - Arhiva pentru depunerea la dosarul cauzei a dosarelor fundației CRESCENT/FUNDAȚIA DAN VOICULESCU dar și a fundației FACIAS, finanțate cu fondurile Reclamantei

19. A solicitat emiterea unei adrese la reclamanta privind documentația care fundamentează folosirea în nume propriu a bunurilor transmise de reclamanta privind procesul-verbal din 15.11.2000 fundației DAN VOICULESCU de către DAN VOICULESCU, MUGUR CIUVICA, MIHAI GADEA, MIRCEA BADEA.

20. A solicitat emiterea unei adrese la reclamanta privind depunerea tuturor datelor privind existența conturilor/bunurilor aflate pe teritoriul României și în străinătate, cu mențiuni privind sechestrarea/poprirea de către ANAF în contul datoriei domnului DAN VOICULESCU la bugetul de stat, conform deciziei nr.888/8.08.2014.

21. Atașarea dosarelor nr. atașarea dosarului 34387/3/2019 al TB secția a VII A CIVILA, DAR SI A DOSARULUI 25497/3/2012* al CAB la care se afla dosarul de prima instanța și dosarul de urmărire penală în integritate în probațiune pentru detalierea operațiunii de spălare a banilor cu respectarea principiului nemijlocirii, regula sine qua non a procesului civil.

22. Atașarea dosarului nr. 16977/299/2020 la prezentul dosar, probele depuse în acel dosar urmând să fie avute în vedere la soluționarea unitară a cauzelor după unificarea cadrului procesual.

Examinand actele și lucrările dosarului, tribunalul retine următoarele:

În fapt, potrivit înscrisului de la f.20-25 v.1, la data de 03.12.2019, pârâta Camelia Bogdan a dat un interviu online, în care, la întrebarea reporterului „*dacă poate afecta în vreun fel dosarul, deja în judecată, al lui Dan Voiculescu?*”, a răspuns : „*Nu, nu, nu. Acesta nu are de-a face cu dosarul domnului Dan Voiculescu. Este folosit ca instrument notarul care i-a legalizat și superficial din ICA, respectiv notarul Dan Andrei, același notar care cunoaște că Dan Voiculescu este beneficiarul real al Crescent, beneficiarul real al GRIVCO. S-a dus la GRIVCO să-i perfecteze toate nelegalitățile și chiar are cunoștință în cauză de acest proces verbal din 25 noiembrie 2000, prin care acționarii, așa-ziii „proxy” ai Crescent îl recunoasc pe domnul Dan Voiculescu, ca fiind titularul, deținătorul a 90% din Crescent Maritime and Commercial Cyprus LTD*”.

În cadrul aceluiași interviu, pârâta a răspuns întrebării reporterului „*Ce știi acum despre situația de la GRIVCO?*”, în felul următor: „*Este într-o procedură specială. GRIVCO va intra, s-au folosit după ce autoritățile din Cipru au notificat unitatea de spălare a banilor privind transferurile suspecte, domnul Dan Voiculescu și-a mutat banii în altă țară, se pare că în Anglia și folosește un SPV (special corporate vehicle), acestea sunt societăți de recuperare a creanțelor. Societatea prin care domnul Dan Voiculescu dorește să-și recupereze produsul infracțiunii, adică să legitimizeze fondurile transferate din Cipru, deși nu are o activitate reală, a deschis procedura falimentului împotriva a două societăți controlate de către domnul Dan Voiculescu, GRIVCO și WISE. cerând acestora în temeiul unei creanțe cu siguranță fictivă intrarea celor două societăți în faliment*”.

De asemenea, conform din înscrisul de la f.27-28 v1, rezultă că pârât a acordat, în data de 28 Aprilie 2020, un interviu ordine acordat către EPOCH TIMES, pârâta Camelia Bogdan a declarat: „*Eu practic nu am văzut, și nu am ascuns că mi s-a permis accesul la insolvența companiei GRTVCO controlată de către domnul Dan Voiculescu. Am văzut toate probele cum, spre exemplu, ca să luăm această companie și să zicem că creem un dosar școală. Camelia Bogdan: Pentru a înțelege cum se bagă acești bani în economia legală, practic, mergi la bancă, ai bani în offshore-uri, pretinzi, simulezi un contract de împrumut cu banca și zici că banca îți dă o facilitate de credit. în spatele unei facilități de credit trebuie să vezi cu ce garantezi. În măsura în care banca îți permite ca sub paravanul acestui contract de împrumut tu să ai acces la bunurile tale sifonate în străinătate, iar după aceea, aceste împrumuturi sunt declarate ca și credite neperformante și după o anumită perioadă de timp sunt trecute pe SPV-uri și ajungi să vinzi o creanță de 5 milioane de euro pentru un dolar. Aceste aspecte care trebuie înțelese sub paravanul securitizării au generat criza mondială și se vorbește că suntem în pragul iminent al unei alte crize mondiale. Eu nu am văzut, cu excepția singurului caz pe care l-am semnalat în privința suspiciunilor de spălare de bani cu referire la Banca Românească, nu am văzut un dosar în*

România, sau măcar la nivel de discuție, nu am asistat la aceste spălări de bani. În străinătate, băncile acestea care favorizează aceste stimulări, aceste spălări de bani sunt anchetate și sunt supuse unor amenzi de mii de miliarde. Este cazul celebrei Deutsche Bank, care facilitează fondurile securității. Or, la noi deși este notificat ANAF-ul în dosarele de insolvența a firmelor controlate de domnul Dan Voiculescu, de la Gârlei 1B, cu privire la aceste transferuri, din societățile pe care le are în Anglia și societăți din Cipru și își transferă banii în vest la Deutsche Bank, sucursala Londra. În afară de mine care am scris un articol și am formulat o cerere de intervenție, nici măcar nu se aduce în discuție. Nu se dorește, practic, a se investiga aceste furturi de milioane de euro. Nu mă întrebați de ce că nu sunt manager, nu am controlat niciun Parchet în perioada post-decembristă ca să vă spun de ce aceste fapte nu au fost investigate cu prioritate”.

Din înscrisul de al f.30-32, rezultă că ziarul Săptămâna Financiară a publicat un articol, la data de 18.08.2020, intitulat „Cum a picat la vot legea confiscării averilor ilegale. Camelia Bogdan: <<Autoritățile încalcă cu bună-știință drepturile cetățenilor>>”, în care s-au menționat următoarele: „Cazul Grivco: Ea a dat ca exemplu cazul lui Dan Voiculescu, fostul președinte al GRIVCO și condamnat chiar de ea la 10 ani închisoare pentru fapte de corupție, decizie în care a aplicat confiscarea extinsă. <<Nu mai puțin adevărat este că procurorii DNA săvârșesc de asemenea un abuz în serviciu, prin neinvestigarea recuperării produsului direct al infracțiunii de către asociațiile și fundațiile infractorului Dan Voiculescu alimentate cu fondurile fostei Securități cu conivența funcționarilor ANAF și ANABI. Anul acesta, uzitând tipologia falsului proces și beneficiind de conivența funcționarilor Consiliului Concurenței, domnul Dan Voiculescu a încercat să își transfere celălalt produs direct al infracțiunii, imobilul din strada Gârlei 1 B, precum și alte bunuri aflate în patrimoniul GRIVCO pe instituții financiar nebankare (IFN), ANAF fiind în cunoștință. Doar ca urmare a cererii de intervenție formulate în cauză, s-a retras în extremis acțiunea>>, mai precizează Camelia Bogdan”.

Din înscrisul de al f.35-40, rezultă că la data de 10.02.2021, pârâta a oferit un interviu ziarului Epoch Times România, în care a declarat: „... am sesizat GRIVCO. Domnul Dan Voiculescu a încercat să sustragă de la executare produsului infracțiunii din GRIVCO. Am demonstrat cum și în studiul pe care l-am întocmit și l-am prezentat la o conferință din New York. A apărut și articol între timp, deoarece problema spălării banilor prin securitizare, shadow banking se cheamă este poate cea mai gravă cu care se confruntă sistemul bancar din România. Vedeți dumneavoastră, sunt aceste credite neperformante provenind din săvârșirea de infracțiuni pe care banca este nevoită să le mute pe SPV-uri pentru ca să-și spele reputația, și să mențină riscul macro-prudențial la un nivel în care banca să justifice că are o reputație bună. Vedeți transmiterea acestor credite de sute de milioane de euro pe 5 dolari, ce este în spatele acestor tranzacții? Care sunt suspiciunile de spălare a banilor? Am citit din presă cum domnul Dan Voiculescu, și bineînțeles, mi s-au aprins imediat roțițele, deoarece asta trebuie să facă oricine este specializat, în cazul meu eram autorul unui studiu de specialitate în domeniul spălării banilor prin shadow banking.

Trebuie să își dea seama cum anume să pună în practică operațiunile de fraudare a procedurii falimentului pentru a masca aceste transferuri frauduloase. În cazul nostru, domnul Dan Voiculescu, beneficiar de un credit pentru GRIVCO co-garantat de WISE SRL, o societate care avea sediul la Gârlei 1B ca și societatea GRIVCO. Se pare că această sintagmă devine de credit. Nu vezi ca nume, ce se ascunde, care este documentația, cât anume a primit domnul Dan Voiculescu, și la un moment dat, ca să se stingă acest credit, se transferă o creanță pe numele, pe adresa, pe un SPV o <<Societe anonyme>> din Luxemburg. Cunoaștem care este scandalul la ora actuală cu societățile off-shore din Luxemburg, deoarece s-a expus pe tapet, controlat de o Fundație Stiftung din Olanda, înființată cu o lună înainte de acea creanță nu se vede exact ce anume se transmite. Nu apare caracterul ilicit exigibil, cert al creanței. Vezi un tabelăș cu trei coloane.

Și am cerut autorităților, GRIVCO bineînțeles fiind supus procedurii de executare, eu având interes să intervin, având procese cu Dan Voiculescu până la urmă, și eu am cerut aducerea a 100 milioane de euro, prin procesul pe care i l-am intentat domnului Dan Voiculescu, o sesizare a autorităților în privirea verificării suspiciunii de spălare a banilor...Acesta condamnări pe care le-am pronunțat în cazurile de spălare a banilor, eu nu le-am pronunțat singură, colegii care au parafat hotărârea judecătorească au fost în asentimentul meu și da, la noi este o problemă și nu știu dacă ați citit dumneavoastră recentul studiu întocmit de către Balkan EU, cu Serviciile Române de informații, moștenitorii în drepturi ai fostei Securități, care au rămas cu banii Securității...Eu aș spune că pricipiile deranjează, să știți. Aici este vorba de bani. Nu aș da vina doar pe domnul Voiculescu, dumnealui este un instrument și este folosit ca instrument și când l-am audiat atunci pe domnul dan Voiculescu.....dacă nu ar fi de răs, ar fi de plâns, în dosarul domnului Voiculescu nu se recuperase un prejudiciu la bugetul de stat...Trebuie să răspundă pentru spălarea banilor de 4,4 miliarde, pentru că aceia sunt banii care i-au rămas la dispoziție, și în raport cu această sumă, ar trebui să fie chemat de către justiția română și tras la răspundere pentru spălarea de bani, pentru că dosarul ICA a fost doar o mică parte din acești bani”.

Cu privire la capătul de cerere constând în atragerea răspunderii civile delictuale a pârâtei pentru încălcarea dreptului la onoare, demnitate, reputație și imagine și obligarea repararea prejudiciului moral, tribunalul are în vedere prevederile legale privind răspunderea civilă delictuală.

Astfel potrivit art. 1349 alin.1 și 2 C.civ. *„(1) orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. (2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral”.* În ceea ce privește răspunderea pentru fapta proprie, art. 1357 C.civ. prevede că *„(1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă”.*

Din aceste prevederi rezultă condițiile cu privire la răspunderea civilă delictuală: existența unei fapte ilicite, vinovăția autorului faptei, chiar sub forma celei mai ușoare culpe, producerea unui prejudiciu și legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul creat.

Referitor la prima condiție a răspunderii civile delictuale, fapta ilicită reprezintă elementul obiectiv reprezentat de o acțiune sau inacțiune prin care s-a adus atingere drepturilor subiective sau intereselor legitime ale altei persoane, de natură a crea un prejudiciu. Ilicitatea conduitei făptuitorului se apreciază în raport de regulile generale de comportament instituite prin dispoziții legale sau norme morale.

Dispozițiile privind dreptul la viața privată sunt cuprinse în art. 71 C.civ. *„(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private. (2) Nimeni nu poate fi supus vreunor imixțiuni în viața intimă, personală sau de familie, nici în domiciliul, reședința sau corespondența sa, fără consimțământul său ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75”.* Atingerile aduse vieții private sunt enumerate în cadrul art. 74 C.civ.

Dreptul la liberă exprimare este de asemenea reglementat în legislația internă la art.70 C.Civ. *„(1) Orice persoană are dreptul la libera exprimare. (2) Exercițarea acestui drept nu poate fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75”.*

Art. 75 C.civ. arată că *„(1) Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. (2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune”.*

Pentru determinarea caracterului licit sau ilicit al acțiunii de publicare a articolului nominalizat de către pârât, trebuie menționate dispozițiile legale incidente și, totodată, efectuată o analiză a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, aplicabilă în prezenta cauză.

Astfel, art. 30 din Constituția României prevede următoarele: „(1) *Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.* (2) *Cenzura de orice fel este interzisă.* (6) *Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.* (8) *Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii*”. Din interpretarea dispoziției constituționale prezentate, instanța reține opțiunea legiuitorului constituant de a stabili **limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine**, afectarea acestora conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

Tribunalul are în vedere și prevederile art. 20 alin. 1 și 2 din Constituție, conform cărora *dispozițiile constituționale* privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în *concordanță* cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, *cu pactele și celelalte tratate la care România este parte*, iar dacă există *neconcordanță* între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, au *prioritate reglementărilor internaționale*, cu *excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile*. Astfel, tribunalul reține că, prin Legea nr. 30/1994, cu efecte juridice începând cu data de 20 iunie 1994, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocoalele sale adiționale, adoptate la nivelul Consiliului Europei. De altfel, hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului aparținând statelor contractante, motiv pentru care acestea urmează a fi avute în vedere de către instanță în cadrul analizei sale.

În ceea ce privește domeniul de aplicare al art. 8 CEDO, referitor la dreptul la imagine, tribunalul reține că **noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane, ...imaginea unei persoane este unul din principalele atribute ale personalității sale, având în vedere că exprimă originalitatea sa și îi permite să se diferențieze de ceilalți. Dreptul persoanei la protejarea imaginii sale constituie, astfel, una din condițiile esențiale ale dezvoltării sale personale.** (Cauza Von Hannover contra Germaniei par.95-96).

Dreptul la protecția reputației este un drept protejat de art. 8 din Convenție ca parte a dreptului la respectarea vieții private (Axel Springer AG împotriva Germaniei, pct. 83; Chauvy și alții împotriva Franței, pct. 70; Pfeifer împotriva Austriei, pct. 35; Petrina împotriva României, pct. 28; Polanco Torres și Movilla Polanco împotriva Spaniei, pct. 40).

Pentru ca art. 8 să fie aplicabil, atacul asupra reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să aducă atingere exercitării de către o persoană a dreptului la respectarea vieții sale private (Axel Springer AG împotriva Germaniei, pct. 83; Bédat împotriva Elveției, pct. 72; Medžlis Islamske Zajednice Brčko și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, pct. 76; Denisov împotriva Ucrainei, pct. 112).

Această cerință se referă atât la reputația socială, cât și la cea profesională (idem). Trebuie să existe, de asemenea, o legătură suficientă între reclamant și pretinsa atingere adusă asupra reputației (Putistin împotriva Ucrainei, pct. 40).

În cauzele care privesc acuzații de comportament infracțional, Curtea a luat în considerare, de asemenea, faptul că, în temeiul art. 6 § 2 din Convenție, persoanele particulare beneficiază prezumția de nevinovăție până la dovedirea vinovăției (Jishkariani împotriva Georgiei, pct. 41).

Curtea nu a constatat încălcarea art. 8 într-un caz care a avut ca obiect o înregistrare audiovideo, care a fost difuzată parțial fără consimțământul persoanei în cauză, întrucât, printre altele, reportajul respectiv nu îl critica pe reclamant personal, ci mai degrabă denunța practicile comerciale dintr-un anumit sector (Haldimann și alții împotriva Elveției, pct. 52).

Curtea a luat în considerare, de asemenea, celebritatea reclamantului la momentul pretinselor declarații calomniatoare, limitele unei critici acceptabile fiind mai largi în privința persoanelor publice decât în privința cetățenilor obișnuiți, precum și subiectul declarațiilor (Jishkariani împotriva Georgiei).

În contextul litigiilor de muncă, Denisov împotriva Ucrainei (MC) stabilește principiile existente fundamentale ale jurisprudenței cu privire la „reputația socială și profesională” (pct. 115-117; a se vedea supra, „Activități profesionale sau comerciale”). 140. Art. 8 nu poate fi invocat pentru a contesta o prejudiciere a reputației care este consecința previzibilă a propriilor acțiuni. În cauza Gillberg împotriva Suediei (MC), pct. 67, reclamanta a susținut că respectiva sa condamnare penală i-a afectat exercitarea dreptului la respectarea „vieții private”, prejudiciind onoarea și reputația acestuia. Totuși, acest raționament nu a fost admis de Curte (a se vedea, de asemenea, inter alia, Sidabras și Džiautas împotriva Lituaniei, pct. 49; Mikolajová împotriva Slovaciei, pct. 57; Medžlis Islamske Zajednice Brčko și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, pct. 76).

Curtea a constatat că, atunci când pune în balanță dreptul la viață privată, prevăzut la art. 8, și alte drepturi garantate de Convenție, statul trebuie să garanteze ambele drepturi și în cazul în care protecția unui drept are ca rezultat o ingerință în exercitarea celuilalt drept, trebuie să aleagă mijloace adecvate pentru a asigura proporționalitatea acestei ingerințe în raport cu obiectivul urmărit (Fernández Martínez împotriva Spaniei, pct. 123). Cauza respectivă a privit dreptul la viață privată/de familie și dreptul la organizare religioasă și autonomie. Curtea a constatat că refuzul de a reînnoi contractul unui profesor de religie și morală catolică, după ce acesta a dezvăluit public situația lui de „preot căsătorit” (pct. 89), nu a încălcat art. 8. În schimb, în ceea ce privește calomnia, Curtea a constatat că neîndeplinirea obligației de a efectua o anchetă adecvată privind divulgarea neautorizată a unor informații confidențiale sau de a proteja reputația și dreptul la prezumția de nevinovăție ale reclamantei (un părinte suspectat de abuz asupra copiilor săi) a încălcat art. 8 (Ageyevy împotriva Rusiei, pct. 155).

În cauza Șipos c. României, instanța de contencios european a reținut faptul că „, *desi Art. 8 are ca obiect esențial protejarea individului împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice, acesta nu se limitează doar la a obliga statul să se abțină de la asemenea imixțiuni: la acest angajament negativ se pot adăuga obligații pozitive, inerente respectării efective a vieții private sau de familie. Acestea pot necesita adoptarea măsurilor pentru respectarea vieții private, inclusiv cu privire la raporturile dintre indivizi. Limita dintre obligațiile pozitive și negative ale statului în raport cu Art. 8 nu se pretează unei definiții precise, dar principiile aplicabile sunt comparabile. În special, în cele două cazuri, trebuie luat în considerare justul echilibru ce trebuie menținut între interesul general și interesele individuale, statul beneficiind în orice situație de o marja de apreciere (Pfeifer vs. Austria, par. 37).*

30. *În prezenta cauză, Curții îi revine sarcina de a stabili dacă statul, în contextul obligațiilor pozitive care decurg din Art. 8 din Convenție, a menținut un just echilibru între protecția dreptului reclamantei la reputația sa, aspect ce ține de dreptul la protecția vieții private, și libertatea de exprimare protejată de Art. 10 (Petrina vs. România, citată anterior, par. 36; Von Hannover vs. Germania, par. 70). Astfel, Curtea consideră că obligația pozitivă care decurge din Art. 8 din Convenție trebuie să se aplice în cazul în care afirmațiile susceptibile să afecteze reputația unei persoane depășesc limitele criticilor acceptabile din perspectiva Art. 10 din Convenție (Petrina, citată anterior, par. 39).”*

Pentru a fi conformă cu dispozițiile Convenției, ingerința trebuie să fie justificată, în sensul de a fi *prevăzută de lege*, de a urmări un *scop legitim* și de a fi *necesară într-o societate democratică*. De asemenea, ingerința trebuie să fie *proporțională cu scopul urmărit*.

Tribunalul urmează a analiza dacă ingerința în sfera vieții private a reclamantului este justificată de dreptul la liberă exprimare al pârâului.

În acest sens, **art. 10 din Convenție** stabilește că: „Orice persoană are dreptul la **libertatea de exprimare**. Acest drept cuprinde *libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei* fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. (...) Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități **poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică**, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, **protecția reputației sau a drepturilor altora**, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.

Cu alte cuvinte, art. 10 din Convenție apără libertatea de exprimare a opiniilor și ideilor, precum cea de informare, fără nici o constrângere, prin mijloace tehnice diverse, de la cele tradiționale la cele moderne, privind opinii și informații politice, sociale sau economice, expresia artistică și informații cu caracter comercial. Sub rezerva parag. 2, libertatea de exprimare este valabilă nu numai în ceea ce privește „informațiile” sau „ideile” acceptate ori considerate drept inofensive sau indiferente, ci și pentru cele care rănesc, șochează sau neliniștesc: acest lucru este impus de pluralism, toleranță și mentalitate deschisă, fără de care nu există o „societate democratică” (Cauza Axel Springer c. Germaniei).

Astfel, **dreptul garantat de art. 10 nu este unul absolut**, sens în care parag. 2 al articolului permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate apăra în mod legitim, precum protecția reputației sau a drepturilor altora. În acest sens, devine incidentă în prezenta cauză protecția dreptului la reputație, drept protejat de **art. 8 din Convenție**, fiind un element al vieții private. Astfel, conform art. 8 din Convenție, „Orice persoană are **dreptul la respectarea vieții sale private și de familie**, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

În jurisprudența sa dată în interpretarea și aplicarea art. 8, Curtea a arătat că noțiunea de „**viață privată**” este o *noțiune largă*, care nu poate avea o definiție exhaustivă și care include integritatea fizică și morală a persoanei și, prin urmare, poate îngloba multiple aspecte ale identității unui individ, precum identificarea și orientarea sexuală, numele sau elemente legate de dreptul la imagine, precum și informații personale cu privire la care un individ poate avea încrederea legitimă că nu vor fi publicate fără consimțământul său (Cauza Axel Springer c. Germaniei). Totuși, pentru ca art. 8 să fie luat în considerare, atacul asupra reputației unei persoane trebuie să atingă un *anumit nivel de gravitate* și să fie realizat *într-o manieră care să prejudicieze beneficiul personal al dreptului la respectarea vieții private*. De asemenea, Curtea a hotărât că nu poate fi invocat art. 8 pentru a se plânge de o atingere adusă reputației care este o consecință previzibilă a propriilor acțiuni, precum săvârșirea unei fapte de natură penală (Cauza Sidabras și Džiautas c. Lituaniei).

Cu privire la domeniul de aplicare al art. 10 CEDO, prin jurisprudența sa Curtea de la Strasbourg a statuat că **libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale evoluției sale și ale dezvoltării fiecărei persoane**. Sub rezerva art. 10 § 2, aceasta este valabilă nu numai în ceea ce privește „informațiile” sau „ideile” acceptate ori considerate drept inofensive sau indiferente, ci și pentru cele care rănesc, șochează sau neliniștesc: acest lucru este impus de pluralism, toleranță și mentalitatea deschisă, fără de care nu există o „societate democratică”. Astfel cum este consacrată la art. 10, libertatea de exprimare este însoțită de excepții care necesită totuși o

interpretare strictă, iar necesitatea de a o restrânge trebuie stabilită în mod convingător.. (Von Hannover contra Germaniei par.101-103).

Până acum, Curtea a lăsat deschisă întrebarea dacă aspectul legat de viața de familie prevăzut la art. 8 protejează reputația unei societăți [Firma EDV für Sie, Efs Elektronische Datenverarbeitung Dienstleistungs GmbH împotriva Germaniei (dec.), pct. 23]. Cu toate acestea, în temeiul art. 10, trebuie menționat că, în ochii Curții, „demnitatea” unei instituții nu este asimilată cu cea a ființelor umane (Kharlamov împotriva Rusiei, pct. 29). În opinia Curții, protecția autorității unei universități rămâne un simplu interes instituțional care nu are în mod necesar aceeași putere cu „protecția reputației sau a drepturilor celorlalți” (a se vedea, de asemenea, Uj împotriva Ungariei, pct. 22, în care Curtea a constatat că există o diferență între vătămarea reputației unei persoane cu privire la statutul său social, cu eventualele consecințe asupra demnității sale, și vătămarea reputației comerciale a unei societăți, care nu are o dimensiune morală).

Curtea a afirmat că imaginea unei persoane constituie una din principalele caracteristici ale personalității sale, deoarece exprimă caracteristicile sale unice și o diferențiază de semenii săi. Prin urmare, dreptul unei persoane la protecția imaginii sale constituie una dintre componentele esențiale ale dezvoltării personale. Deși libertatea de exprimare include publicarea de fotografii, Curtea a constatat că protecția drepturilor și a reputației altor persoane are o importanță deosebită în acest domeniu, întrucât fotografiile pot conține informații foarte personale sau chiar intime cu privire la o persoană sau familia acesteia [Von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2) (MC), pct. 103]. Curtea a precizat criteriile cheie de care trebuie să se țină seama atunci când dreptul la protecția reputației, garantat de art. 8, este pus în balanță cu dreptul la libertatea de exprimare, prevăzut la art. 10, după cum urmează: contribuția la o dezbateră de interes general; cât de cunoscută este persoana în cauză și care este subiectul reportajului; conduita anterioară a acesteia; conținutul, forma și consecințele publicării; circumstanțele în care au fost făcute fotografiile; gradul de severitate a sancțiunii impuse [ibidem, pct. 108-113; Axel Springer AG împotriva Germaniei (MC), pct. 89-95; Couderc și Hachette Filipacchi Associés împotriva Franței (MC), pct. 90-93].

În speță este vorba despre retorica unui specialist al legii, prin care pârâta, în calitate sa de magistrat care a făcut parte din completul de judecată care l-a condamnat pe numitul Voiculescu Dan la pedeapsa închisorii (pentru infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. b) și lit. c) din Legea 656/2002, modificată cu aplicarea art. 35 alin 1 din Cp și cu aplicarea art. 5 C.pen.), așa cum rezultă din decizia penală nr.888/08.08.2014, de la f.59 și urm. v. 1, dispunând confiscarea specială de la inculpatul Voiculescu Dan, **în calitate de beneficiar real al Compania GRIVCO SA București** a sumei de 3515756,4 USD plus TVA, a afirmat, în cadrul unor interviuri faptul că reclamanta nu a executat voluntar decizia penală citată mai sus și că nu a fost executată silit, în mod corespunzător, urmare a unei operațiuni de spălare de bani, operațiune care ar reprezenta o practică uzuală nu numai în România, ci în întreaga lume, sens în care pârâta a și indicat studiul pe care aceasta îl efectua, cu ocazia obținerii unei burse de cercetare în SUA, pe tema spălării banilor.

Din jurisprudența Curții rezultă că drepturile prevăzute de art. 8 respectiv art. 10 CEDO merită a priori un respect egal, astfel că marja de apreciere ar trebui, în principiu, să fie aceeași în ambele cazuri.

Așadar, instanța urmează a verifica dacă a existat un *just echilibru între protejarea a două valori garantate de Convenție* și care pot fi în conflict în anumite cauze: pe de o parte, libertatea de exprimare, astfel cum este protejată de art. 10 și, pe de altă parte, dreptul la respectarea vieții private, astfel cum este garantat de dispozițiile art. 8. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit următoarele criterii care decurg din jurisprudență și care sunt relevante în speță: *contribuția la o dezbateră de interes general; notorietatea persoanei vizate și*

obiectul articolului; comportamentul anterior al persoanei în cauză; incidența unei fapte sau a unei judecăți de valoare.

În ceea ce privește **a). Contribuția la o dezbatere de interes general**

Acordarea interviurilor de către pârâta vizează, în esență, acuzația faptului că reclamanta GRIVCO SA, împreună cu numitul Dan Voiculescu, ce ar deține controlul de fapt asupra majorității acțiunilor acestei societăți pe acțiuni, ar încerca să scape de executare silită din partea instituțiilor statului, printr-un mecanism financiar complex, implicând introducerea în insolvență a GRIVCO, de către numitul Dan Voiculescu, ce ar prezenta trăsăturile faptei penale de spălarea banilor, așa cum declară pârâta în interviul din 03 decembrie 2019, acordat NEWSWEEK ROMÂNIA, în cel din 10.02.2021, acordat Epoch Times România, precum și în cel din data de 28 Aprilie 2020, un interviu ordine acordat către EPOCH TIMES.

Acest fenomen, precizează pârâta, în interviul din 18 august, acordat ziarului Săptămâna Financiară, a fost studiat îndelung de către aceasta, prezentând și un articol cu ocazia unei conferințe în New York, în care se releva faptul că „*problema spălării banilor prin securitizare, shadmo banking se cheamă, este poate cea mai gravă problemă cu care se confruntă sistemul bancar din România*”.

Așadar, pârâta relevă, prin afirmațiile făcute, că fapta de spălarea a banilor reprezintă un fenomen larg răspândit, nu numai în România, ci și în întreaga lume, exprimându-și nedumeirea pentru lipsa de reacție a autorităților române, în fața acestui flagel economico-social foarte grav, așa cum rezultă din interviurile menționate mai sus.

Pârâta relevă faptul că spălarea banilor nu reprezintă un fenomen specific numai reclamantei, ci sugerează aceasta, în interviul din 28 Aprilie 2020, acordat EPOCH TIMES, că „*este cazul celebrei Deutsche Bank, care facilitează fondurile securității. Or, la noi deși este notificat ANAF-ul în dosarele de insolvența a firmelor controlate de domnul Dan Voiculescu, de la Gârlei IB, cu privire la aceste transferuri, din societățile pe care le are în Anglia și societăți din Cipru și își transferă banii în vest la Deutsche Bank, sucursala Londra*”.

Spălarea banilor reprezintă, într-adevăr un fenomen social contemporan, cât se poate de real, fiind asimilat infracționalității „gulerelor albe”, care face obiect de anchetă, analiză și studiu pentru o serie de instituții statale și suprastatale extrem de prestigioase.

De pildă, **Federal Bureau of Investigation** relevă, pe site-ul său <https://www.fbi.gov/news/testimony/combating-money-laundering-and-other-forms-of-illicit-finance>, faptul că „*Oficiul ONU pentru Droguri și Crime estimează că veniturile ilegale anuale însumează peste 2 trilioane de dolari la nivel global, iar veniturile din infracțiuni generate în Statele Unite au fost estimate la aproximativ 300 de miliarde de dolari în 2010, sau aproximativ două procente din economia totală a SUA la acea vreme. . Cu toate acestea, pentru ca o întreprindere ilegală să reușească, infractorii trebuie să fie capabili să se ascundă, să se miște și să acceseze veniturile din crimele lor. Fără profituri utilizabile, activitatea infracțională nu poate continua. Acesta este motivul pentru care infractorii recurg la spălarea banilor. Spălarea banilor implică mascarea sursei veniturilor obținute din punct de vedere penal, astfel încât veniturile să pară legitime, sau mascarea sursei banilor folosiți pentru promovarea unui comportament ilegal. Spălarea banilor implică în general trei etape: plasarea veniturilor ilicite în sistemul financiar; stratificarea sau separarea veniturilor infracționale de originea acestora; și integrarea sau utilizarea tranzacțiilor aparent legitime pentru a masca veniturile ilicite. Odată ce fondurile criminale au intrat în sistemul financiar, fazele de stratificare și integrare fac foarte dificilă urmărirea și urmărirea banilor*”.

De asemenea, **Interpol** arată pe site-ul său <https://www.interpol.int/Crimes/Financial-crime/Money-laundering>, faptul că „*Spălarea banilor reprezintă ascunderea sau deghizarea identității veniturilor obținute ilegal, astfel încât acestea să pară să provină din surse legitime. Este frecvent o componentă a altor infracțiuni, mult mai grave, precum traficul de droguri, tâlhăria sau extorcarea. Spălarea banilor este omniprezentă și se găsește în zone în care ar putea*

fi cel mai puțin așteptat, cum ar fi infracțiunile de mediu. Apariția criptomonedei, precum bitcoinii, a exacerbat acest fenomen. Bandele de criminali mută fonduri obținute ilegal pe tot globul folosind bănci, companii-fantasmă, intermediari și transmițători de bani, încercând să integreze fondurile ilegale în afaceri și economii legale. În prezent, catării de bani joacă un rol cheie în acest context. Este vorba despre oameni care acționează ca intermediari pentru bandele criminale, chiar și atunci când nu sunt conștienți de faptul că spălează fonduri ilegale”.

În aceste condiții, tribunalul reține faptul că interviurile pârâtei, care pun în discuție un fenomen infracțional global, pretins a fi redus și la nivel de microunități, prin acțiunile reclamantei, de sustragere de la achitarea sumelor datorate statului, în urma condamnării prin decizia penală citată mai sus, sunt de natură să pună în lumina reflectoarelor un aspect extrem de important al vieții publice din România, de mare interes pentru publicul larg, respectiv prejudicierea bugetului național consolidat, prin faptele pretins comise de către reclamantă, de spălare a banilor, coroborate cu lipsa de acțiune din partea autorităților abilitate ale Statului Român.

Fiecare dintre interviurile prezentate mai sus, prin maniera liberă, dar în același timp profesionistă, în care relevă această modalitate de realizare a spălării banilor, este de natură să releve terțelor persoane interesate această faptă pretins comisă de către reclamantă, precum și implicațiile sociale ale sale, putând fi preluată ușor de către presă, reprezintă un aspect de interes public, tribunalul ținând seama de aprecierile CEDO, în acest sens, potrivit cărora *există un astfel de interes nu doar în cazul în care publicarea privea probleme politice sau sociale, ci și în cazul în care privea probleme legate personalități economice și de prejudiciere a bugetului României.*

În cauză, obiectul predilect al interviurilor date de către pârâtă constă în prezentarea unei structuri de transferare a activelor reclamantei în străinătate, sub paravanul unor operațiuni financiare și juridice aparent legale, inclusiv prin provocarea declanșarea procedurii de insolvență în ceea ce o privește pe reclamanta GRIVCO SA.

Pârâta precizează, în acest sens, că *„în măsura în care banca îți permite ca sub paravanul acestui contract de împrumut tu să ai acces la bunurile tale sifonate în străinătate, iar după aceea, aceste împrumuturi sunt declarate ca și credite neperformante și după o anumită perioadă de timp sunt trecute pe SPV-uri și ajungi să vinzi o creanță de 5 milioane de euro pentru un dolar. Aceste aspecte care trebuie înțelese sub paravanul securitizării au generat criza mondială și se vorbește că suntem în pragul iminent al unei alte crize mondiale” și că „domnul Dan Voiculescu și-a mutat banii în altă țară, se pare că în Anglia și folosește un SPV (special corporate vehicle), acestea sunt societăți de recuperare a creanțelor. Societatea prin care domnul Dan Voiculescu dorește să-și recupereze produsul infracțiunii, adică să legitimizeze fondurile transferate din Cipru, deși nu are o activitate reală, a deschis procedura falimentului împotriva a două societăți controlate de către domnul Dan Voiculescu, GRIVCO și WISE. cerând acestora în temeiul unei creanțe cu siguranță fictivă intrarea celor două societăți în faliment”.*

Tribunalul apreciază că aceste afirmații ale pârâtei contribuie la o dezbatere de interes general, prin prisma faptului că au legătură cu protecția patrimoniului Statului Român, pe care pârâta, în calitate de fost magistrat, are obligația să-l apere, prin mijloacele legale de care dispune, adică prin atragerea atenției opiniei publice asupra unei probleme financiare importante, aceea că, într-o perioadă de lipsă a fondurilor publice, Statul Român nu reușește să-și îndestuleze, în integralitate, creanțele decurgând din decizia penală menționată mai sus, prin executarea silită a reclamantei și a numitului Dan Voiculescu.

În mod incontestabil, este vorba de un subiect de interes general pentru societatea românească, pe care pârâta avea dreptul să-l aducă la cunoștință publicului prin intermediul presei.

Referitor la **b). Notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului**, este necesar să se facă distincție între persoanele de drept privat și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de personalități politice sau persoane publice. Astfel, în vreme ce o persoană de

drept privat necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viața privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice.

În cauză, se observă că reclamanta este o persoană juridică aflată în atenția presei de multă vreme (a se vedea, de pildă, site-urile <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/justitie/dan-voiculescu-a-folosit-metode-rudimentare-de-spalare-a-banilor-judecatorii-il-compara-cu-un-celebru-gangster-american-294571>, <https://ziare.com/dan-voiculescu/inchisoare/de-ce-a-fost-condamnat-voiculescu-a-spalat-bani-ca-un-gangster-celebru-motivare-1322188> etc., precum și potrivit înscrisului de la f.24 v.2), iar, conform distincțiilor făcute de CEDO, interviurile acordate de către pârâtă au fost îndreptate împotriva reclamantei, ca urmare a activității sale profesionale, a condamnării prin decizia penală la plata către stat a prejudiciului constatat de către instanță și a modului în care s-a pus în executare respectiva decizie penală, intervenția în mass media a pârâtei constituind, însă, și un veritabil mijloc de exprimare a propriilor opinii științifice de specialitate, în calitate sa de fost magistrat și de beneficiar a unei burse de cercetare în SUA (f.30 și urm. v.2), calitate în care a publicat un articol dedicat tocmai problemei colectării banilor de către autoritățile etatice de specializare fiscală și, corelativ acesteia, problemei spălării banilor (potrivit înscrisului de la f.50 și urm. v.2).

Prin urmare, verificarea în speță a condiției notorietății reclamantei, precum și controversele iscate în presă în jurul acesteia, mai ales după decizia penală în discuție, imprimă un caracter justificat afirmațiilor publice ale pârâtei, justificare ce corespunde interesului publicului de a cunoaște detalii despre viața profesională și despre legalitatea, oportunitatea și moralitatea unei persoane juridice cu privire la executarea de către aceasta a întregii sale datorii față de stat, cum este reclamanta.

Din modul de prezentare a informațiilor decelate în interviurile reclamate, rezultă că pârâta se focusează pe netemeinicia demarării procedurii de intrare în insolvență a reclamantei, în scopul sustragerii de la plata despăgubirii civile datorate statului, sens în care pârâta a și formulat o cerere de intervenție accesorie în dosarul civil nr.34387/3/2019 al Tribunalului București, având ca obiect cererea creditoarei APS CONSUMER FINANCE IFN SA de declanșare a procedurii insolvenței împotriva reclamantei GRIVCO SA (f.152-153 și 156 și urm. v.1).

Prin urmare, aceste alegații au ca scop aducerea în atenția publicului a detaliilor unei proceduri de insolvență, dar și a altor operațiuni financiare pretins efectuate de către reclamantă și tind la o analiză a reputației și moralității acționarilor sau a reprezentanților legali ai acesteia.

În condițiile în care articolul indicat de către reclamant se constituie într-un veritabil discurs, cu puternice conotații de natură civică, parte a activității didactice desfășurate de către pârâtă, ce funcționează o extensie a pregătirii profesionale a acesteia, tribunalul reține faptul că trebuie să acorde o deosebită atenție în analizarea interviurilor pârâtei, având în vedere că interviurile pârâtei stimulează dezbaterea publică, pe teme care interesează întreaga societate, precum colectarea de către instituțiile statului a creanțelor datorate acestuia, ceea ce reprezintă chintesența unei societăți democratice. Astfel, orice ingerință în dreptul unui profesionist al dreptului, cum este pârâta, care a deținut funcția de magistrat, de a aduce în discuția publică activitatea unei persoane juridice condamnate la plata de despăgubiri civile statului, trebuie să aibă o bază legală certă, să fie bine fundamentată și mai ales proporțională scopului urmărit.

Observând conținutul interviului din data de 03.12.2019, tribunalul observă faptul că pârâta frazează în felul următor „*Dan Voiculescu este beneficiarul real al GRIVCO; s-a dus la GRIVCO să-i perfecteze toate nelegalitățile; acționarii Crescent îl recunoasc pe domnul Dan Voiculescu, ca fiind titularul, deținătorul a 90% din Crescent Maritime and Commercial Cyprus LTD; Este într-o procedură specială. GRIVCO va intra; domnul Dan Voiculescu și-a mutat banii în altă țară; societatea prin care domnul Dan Voiculescu dorește să-și recupereze produsul infracțiunii... a deschis procedura falimentului împotriva ... GRIVCO, cerând ... în temeiul unei creanțe cu siguranță fictivă intrarea ... în faliment*”.

În interviul din 28 Aprilie 2020, pârâta Camelia Bogdan a declarat: „*nu am ascuns că mi s-a permis accesul la insolvența companiei GRTVCO controlată de către domnul Dan Voiculescu. Am văzut toate probele...; or, la noi deși este notificat ANAF-ul în dosarele de insolvența a firmelor controlate de domnul Dan Voiculescu, de la Gârlei 1B, cu privire la aceste transferuri, din societățile pe care le are în Anglia și societăți din Cipru și își transferă banii în vest la Deutsche Bank, sucursala Londra... nu se dorește, practic, a se investiga aceste furturi de milioane de euro*”.

Interviul din 18.08.2020, conține următoareleurmătoarele: „*<<Nu mai puțin adevărat este că procurorii DNA săvârșesc de asemenea un abuz în serviciu, prin neinvestigarea recuperării produsului direct al infracțiunii de către asociațiile și fundațiile infractorului Dan Voiculescu alimentate cu fondurile fostei Securități cu conivența funcționarilor ANAF și ANABI; domnul Dan Voiculescu a încercat să își transfere celălalt produs direct al infracțiunii, imobilul din strada Gârlei 1 B, precum și alte bunuri aflate în patrimoniul GRIVCO pe instituții financiar nebankare (IFN), ANAF fiind în cunoștință*”.

În interviul din data de 10.02.2021, pârâta menționează: „*Domnul Dan Voiculescu a încercat să sustragă de la executare produsului infracțiunii din GRIVCO. Am demonstrat cum și în studiul pe care l-am întocmit și l-am prezentat la o conferință din New York. A apărut și articol între timp, deoarece problema spălării banilor prin securitizare, shadmo banking se cheamă este poate cea mai gravă cu care se confruntă sistemul bancar din România. ...Trebuie să își dea seama cum anume să pună în practică operațiunile de fraudare a procedurii falimentului pentru a masca aceste transferuri frauduloase. În cazul nostru, domnul Dan Voiculescu, beneficiar de un credit pentru GRIVCO, co-garantat de WISE SRL, o societate care avea sediul la Gârlei 1B ca și societatea GRIVCO. Se pare că această sintagmă devine de credit*”.

Trebuie amintită jurisprudența constantă a CEDO, conform căreia, pentru aprecierea existenței unei “necesități sociale imperioase” care să justifice existența unei ingerințe în exercitarea libertății de exprimare, este necesar să se facă distincția clară între fapte și judecăți de valoare. Dacă materialitatea primelor poate fi dovedită, cele din urmă nu pot fi supuse unei probări a exactității lor [a se vedea, de exemplu, hotărârile De Haes și Gijssels împotriva Belgiei, citată mai sus, pag. 235, paragraful 42, și Harlanova împotriva Letoniei, Cererea nr. 57.313/00 (dec.) din 3 aprilie 2003].

Bineînțeles că, atunci când este vorba de afirmații privind comportamentul unui terț, în unele cazuri poate fi dificil să se facă distincția dintre acuzații de fapt și judecăți de valoare. Nu este mai puțin adevărat că și o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este lipsită de orice fundament de fapt (Jerusalem împotriva Austriei, Cererea nr. 26.958/95, paragraful 43, CEDO 2001-II).

În cauza Cumpănă și Mazăre c. României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat faptul că, dacă în virtutea rolului care îi este acordat presa are efectiv obligația de a alerta publicul atunci când este informată cu privire la existența unor presupuse ilegalități comise de aleși locali și funcționari publici, totuși referirea la persoane determinate, cu menționarea numelor și funcțiilor acestora, implica pentru pârât obligația de a furniza o bază factuală suficientă (Lesnik împotriva Slovaciei, Cererea nr. 35.640/97, paragraful 57 în fine, CEDO 2003-IV; Vides Aizsardzibas Klubs împotriva Letoniei, Cererea nr. 57.829/00, paragraful 44, 27 mai 2004).

Ori, cu atât mai mult ar fi fost cazul în speță, de precizare de către pârâtă a unei baze factuale relevante, avându-se în vedere că era vorba de acuzații grave referitoare la reclamantă, de natură să-i afecteze în mod grav și iremediabil reputația acestuia, știut fiind faptul că o imagine publică negativă formată ca urmare a interviurilor încredințate este greu sau imposibil de înlăturat de către reclamantă.

În această privință, s-a reținut că exercitarea libertății de exprimare implică obligații și responsabilități și că garanțiile oferite jurnaliștilor de art. 10 sunt supuse condiției ca aceștia să acționeze cu bună credință, astfel încât să furnizeze informații exacte și credibile, cu respectarea

deontologiei jurnalistice (Radio France ș.a. împotriva Franței, Cererea nr. 53.984/00, paragraful 37, CEDO 2004-II; Colombani ș.a., citată mai sus, paragraful 65, Harlanova (dec.), citată mai sus; McVicar împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, Cererea nr. 46.311/99, paragrafele 83-86, CEDO 2002-III).

În cauza de față, interviurile în cauză conțin acuzații punctuale, cu privire la o presupusă conduită nelegală și improprie a reclamantei, respectiv pregătirea unui ansamblu de măsuri și tehnici economico-financiare și juridice, menite să asigure un singur presupus rezultat, adică o pretinsă eschivare de către reclamantă de la plata despăgubirii datorate statului, prin sustragerea bunurilor reclamantei de către numitul Dan Voiculescu, prin presupusa comitere a unor fapte de transferuri bancare, încheieri de contracte de credit simulate, declanșarea procedurii insolvenței în privința reclamantei GRIVCO SA etc., toate urmărind scopul insidios menționat mai sus, iar rezultatul final al acestor complexe operațiuni ar fi privarea bugetului de stat de sumele de bani datorate de către reclamantă în baza deciziei civile.

În ceea ce privește prima afirmație, aceea că „*acționarii Crescent îl recunoasc pe domnul Dan Voiculescu, ca fiind titularul, deținătorul a 90% din Crescent Maritime and Commercial Cyprus LTD*”, această alegație este confirmată de către procesul verbal al ședinței directorilor din 15.11.2000 și de către actul adițional la Actul de fundație și Statutul Fundației Umaniste Dan Voiculescu, de la f.2-3 v.1, din care rezultă faptul că societatea Crescent Commercial and Maritime Cyprus LTD a transmis cu titlu gratuit numitului Dan Voiculescu toate drepturile și obligațiile pe care această companie le deținea în calitate de fondator al fundației menționate, recunoscându-se dreptul domnului Dan Voiculescu de a transmite, prin devoluțiune legală sau testamentară, prerogativele de fondator al Fundației Umaniste Dan Voiculescu.

Or, este lipsit de echivoc faptul că susținerile pârâtei, deși nu pot fi verificate în acest cadru procesual cu privire la veridicitatea lor integrală, au totuși, o bază factuală rezonabilă și consistentă, confirmată de înscrisurile menționate mai sus.

Cu privire la afirmațiile din următoarele trei interviuri, privind spălarea de bani pretins a fi fost efectuată de către reclamantă, verificarea realității acestor afirmații excede competențelor instanței civile, fiind vorba, în speță, despre o faptă penală, însă din articolul *Regulatory Arbitrage and Non Judicial Debt Collection in Central and Eastern Europe (f.50 și 140 și urm. v.2)*, al cărui coautor este pârâta, rezultă faptul că acesta a avut în vedere o serie de date statistice, ce relevă un fenomen îngrijorător de spălare a banilor în Europa de este și Centrală.

Pe de altă parte, din chiar afirmația pârâtei, relevată în interviul din data de 28 Aprilie 2020, reiese faptul că acuzațiile acesteia se bazează pe constatarea personală de către pârâta a probelor administrate într-un dosar de judecată, fiindu-i permis „*accesul la insolvența companiei GRTVCO controlată de către domnul Dan Voiculescu*”.

Or, aceste elemente sunt suficiente în fundamentarea, din punct de vedere al suportului factual, a afirmațiilor reclamantei, reclamate prin cererea de chemare în judecată.

Astfel, pârâta, prin modul abil în care a răspuns întrebărilor ziariștilor, lasă opiniei publice senzația că reclamanta, exercitând o serie de prerogative legale și de organizare a unor operațiuni financiare, a abuzat de prerogativele sale și a propus un proiect nefundamentat și păgubos pentru municipalitate, mai ales că terenul va fi trecut din domeniul public în cel privat al Municipiului București.

Așadar, interviurile pârâtei prezintă acuzații concrete la adresa reclamantei, iar nu simple judecăți de valoare, în condițiile în care acuzațiile la adresa reclamantei prezintă aspecte de gravitate și ar fi susceptibile să afecteze reclamanta în exercitarea activității ei comerciale și pot prejudicia reputația sa.

Totuși, aceste acuzații reprezintă, în viziunea tribunalului, afirmarea unor fapte în legătură cu care pârâta a prezentat dovezi relevante ori cel puțin un minim fundament factual.

Astfel, tribunalul reține faptul că pârâta în conținutul interviurilor își fundamentează acuzațiile pe faptul că procedura de intrare în insolvență a reclamantei GRIVCO SA nu este însoțită, practic, de nici o notă sau studiu de fundamentare economică și juridică, că această propunerea ar putea fi de natură să greveze bugetul de stat, prin desființarea societății, de patrimoniul său foarte valoros economic, care poate servi drept garanție pentru recuperarea prejudiciului statului și că patrimoniul reclamantei, fiind presupus că este transferat, sub formă bănească, în străinătate, prin diverse preținse operațiuni financiare, în loc ca statul să-l valorifice pentru recuperarea creanței sale.

Raportat la **c). Comportamentul anterior al persoanei în cauză.**

Din chiar decizia penală de condamnare, menționată mai sus, rezultă o serie de aspecte care susțin și fundamentează susținerile pârâtei, din moment ce numitul Dan Voiculescu, în calitate de beneficiar real al Companiei GRIVCO SA București, a fost condamnat pentru spălare de bani, iar reclamata a fost obligată la plata către stat a despăgubirilor civile în sumă de 3515756,4 USD, plus TVA aferent, pentru prejudiciul prods tocmai prin infracțiunea de spălare de bani.

Atât înainte cât și după publicarea articolului de către pârât, informațiile aferente acestei postări au făcut deja obiectul unor publicări în presa, așa cum rezultă din linkurile <https://newsweek.ro/justitie/video-camelia-bogdan-justitia-se-face-cu-frica-cand-ai-bani-controlezi-regula-simpla-la-mafioti>, <https://www.dw.com/ro/rom%C3%A2nia-cu-inima-curat%C4%83-nu-e-totul-pierdut-c%C3%A2t-mai-lupt%C4%83-camelia-bogdan/a-59988633>, <https://www.money.ro/camelia-bogdan-devoaleaza-schimburile-de-bani-dintre-dan-voiculescu-crescent-si-grivco/> etc.

Astfel, faptul că presa a publicat, anterior și ulterior interviurilor pârâtei, o serie de articole despre reclamantă, pe aceeași temă precum cea abordată de către pârâtă, este de natură să demonstreze interesul public produs ca urmare a activității reclamantei GRIVCO SA, fiind de natură să confirme și baza factuală menționată mai sus, mai ales în condițiile în care pârâta nici nu a inoculat publicului ideea faptului că informațiile publicate în interviurile înscrise reprezintă rezultatul cert al propriilor informații și investigații, ci a invitat instituțiile statului, respectiv organelor de urmărire penală competente, să investigheze activitatea reclamantei și să ajungă la o concluzie proprie acestora.

Așadar, pârâta nu și-a asumat în totalitate acuratețea și veridicitatea asumpțiilor la adresa reclamantei, ci a tars un semnal de alarmă, cu privire la o temă de mare interes public.

Privitor la **d). Conținutul, forma și repercusiunile publicării, trebuie avute în vedere modul în care au fost publicate interviurile pârâtei, modalitatea spontană în care a făcut aceste afirmații pârta, care oferind un interviu, nu a fost în măsură să-și calibreze acuzațiile și nici să revină asupra lor, precum și maniera în care persoana reclamantei este prezentată în interviurile respective, pot, de asemenea, să fie luate în considerare amploarea difuzării acelor interviuri poate fi, de asemenea, importante, în funcție de ce tip de ziar este vorba, cu tiraj național sau local, important sau puțin important.**

Tribunalul reține că articolul scris a putut fi vizualizate de un cerc larg de persoane, fiind publicate pe un canal youtube și fost preluate de către o serie de publicație de prestigiu, așa rezultă di înscrisul de la f.24 v.2.

Caracterul util dezbaterii publice al articolului pârâtei rezultă din ansamblul prezentării sale în presa română, ziariștii manifestându-se îngrijorarea cu privire la destinația și modul de valorificare a patrimoniului reclamantei, urmare a procedurii de insolvență ce s-a încercat a se demara împotriva acesteia.

În ceea ce privește repercusiunile interviurilor pârâtei, acestea nu sunt iremediabile pentru reclamantă, în condițiile în care ar fi avut posibilitatea oricând să explice publicului rațiunile procedurii de insolvență, să fundamenteze acțiunile sale, lucruri care nu s-a dovedit în speță că s-au întâmplat.

Având în vedere considerentele expuse, tribunalul constată că dreptul la liberă exprimare al pârâtei justifică în cauză ingerința în dreptul la viață privată (prestigiu) al reclamantei, faptele sale neavând o natură ilicită.

Cu privire la condițiile răspunderii civile delictuale referitoare la fapta ilicită și la vinovăție, tribunalul constată neîndeplinirea acestora raportat la situația din prezenta cauză, pârâta nesăvârșind o faptă ilicită în speță, fiind, astfel exonerată de răspunderea civilă delictuală.

Raportat la toate considerentele expuse, tribunalul va respinge, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată.

În temeiul disp. art.453 alin.1 C. proc. civ., tribunalul va lua act că pârâta nu a solicitat cheltuieli de judecată în speță.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta **SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA S.A.** cu sediul în Bcuurești, șos. București-Ploiești, nr.15, biroul nr.1 și nr. 2, et.5, sector 1, în contradictoriu cu pârâta **BOGDAN CAMELIA** cu reședința în Washington DC, 950 24th st NW, 20037, ap.516 SUA.

Ia act că pârâta nu a solicitat cheltuieli de judecată în speță.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare, cererea urmând a fi depusă la Tribunalul București, Secția a III-a Civilă, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată azi, 14.12.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE

Constantin Claudiu Ulariu

GREFIER

Alexandra Enea

RED.C.U
DACT.M.G./4EX.